

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

W Jubileuszowym Roku, w którym obchodzimy
75. Rocznic powołania naszej Uczelni
Muzeum Politechniki Łódzkiej
zaprasza do obejrzenia wystawy
75 lat Politechniki Łódzkiej
prezentuj cej w zarysie historii powstania i rozwoju
organizacyjnego Uczelni i jej wydziałów
oraz ukazuj cej sylwetki rektorów Politechniki Łódzkiej

Teksty do wystawy opracowano na podstawie:

Garnysz Cz., *Biblioteka Politechniki Łódzkiej*, Biblioteka Politechniki Łódzkiej, Łódź 2009.

Leplawy M., *Osman Achmatowicz (1899-1988) Profesor, Kierownik Katedry Chemii Organicznej (1945-1953) Współtwórca, prorektor (1945-1948 i 1952-1953) i drugi rektor Politechniki Łódzkiej*, w: *Zeszyty Historyczne Politechniki Łódzkiej zeszyt 1*, Politechnika Łódzka Rektorska Komisja Historyczna, Łódź 2002, str. 17-32.

Pi tna cie lat Politechniki Łódzkiej 1945-1960, red. W. Chitruk. Politechnika Łódzka, Łódź 1960.

Politechnika Łódzka 1945-1995. Ksi ga Jubileuszowa, red. R. Przybylski. Politechnika Łódzka, Łódź 1995.

Politechnika Łódzka 1995-2005, red. E. Chojnacka, H. Morawska, R. Przybylski. Politechnika Łódzka, Łódź 2005.

Profesorowie Politechniki Łódzkiej, red. E. Chojnacka, Z. Piotrowski, R. Przybylski. Politechnika Łódzka, Łódź 2006.

Rektorzy pa stwowych wy szych uczelni w Łodzi 1945-2005, red. E. Paradowska. Łódzkie Towarzystwo Naukowe, Łódź 2005.

Składy Osobowe Politechniki Łódzkiej z lat 1945-1999.

Stefanowski B., *Jak powstawała Politechnika Łódzka 1945-1948* (maszynopis). Warszawa 1964. Zbiory Muzeum Politechniki Łódzkiej.

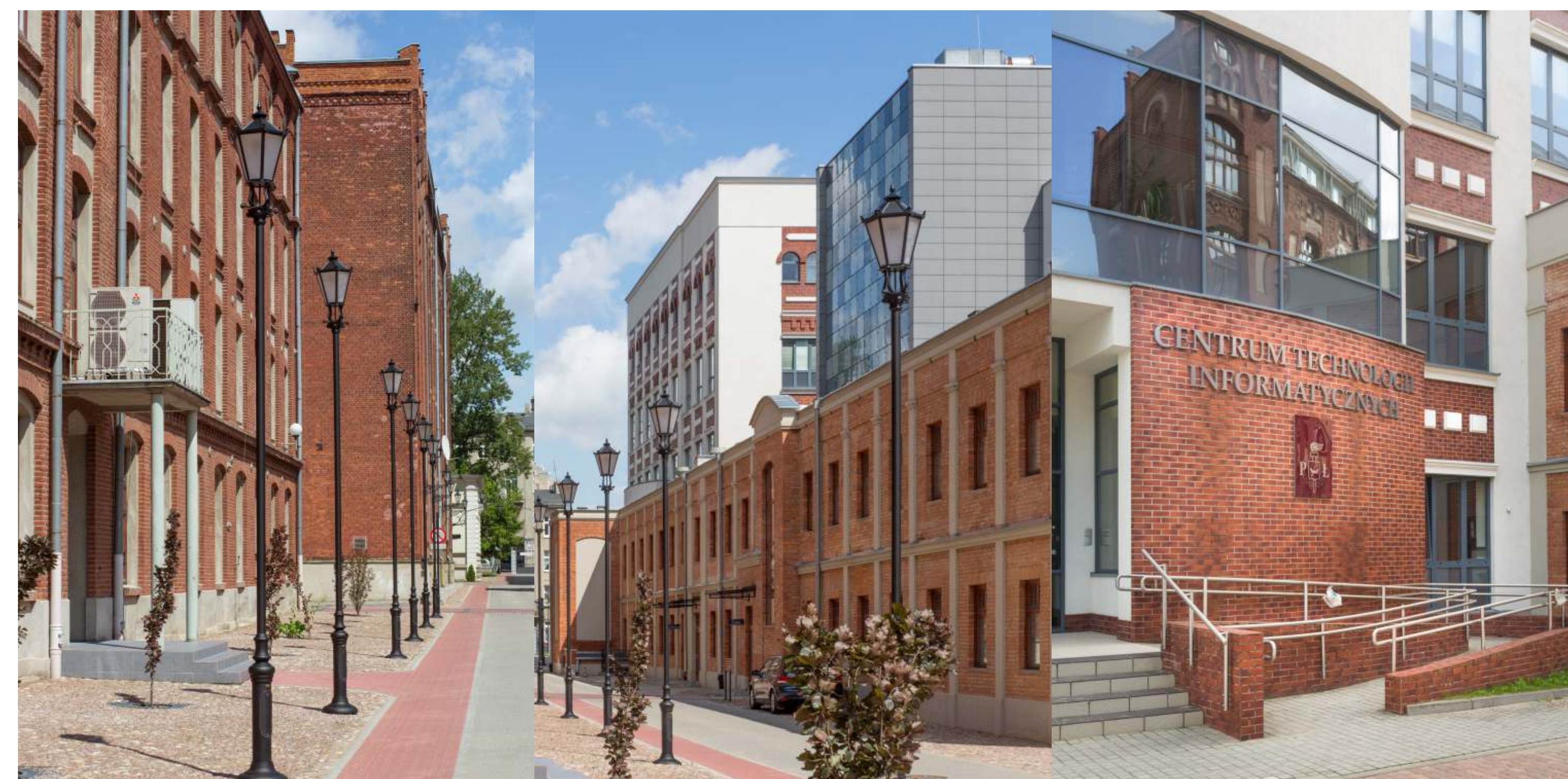
Zeszyty Historyczne Politechniki Łódzkiej zeszyt 18, Politechnika Łódzka Rektorska Komisja Historyczna, Łódź 2017 [opr. Krystyna Popiel, Małgorzata Wilbik].
ycie Uczelni 2005 nr 105, 2011 nr 116 i 117, 2012 nr 121, 2016 nr 138.

Materiały archiwalne Muzeum Politechniki Łódzkiej
www.p.lodz.pl

Autorki wystawy:
mgr Małgorzata Wilbik
Krystyna Popiel
Muzeum Politechniki Łódzkiej

Autor zdj :
Dominik Daszczyk

1 9 4 5 - 2 0 2 0

*

1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Inauguracja pierwszego roku akademickiego 1945/46.
Immatrikulacja studentów Wydziału Mechanicznego Politechniki Łódzkiej.
lubowanie podpisuje student Stanisław Mikołaj Wajkonis. lubowanie odbiera
rektor Politechniki Łódzkiej prof. Bohdan Stefanowski (drugi od lewej).
Październik 1945 rok

75 lat temu, po ponad stuletnich wysiłkach i dążeniach społeczeństwa łódzkiego, Łódź otrzymała wyższą uczelnię techniczną. Na mocy dekretu Rady Ministrów z dnia 24 maja 1945 roku zatwierdzonego przez Prezydium Krajowej Rady Narodowej została powołana Politechnika Łódzka. Drugie co do wielkości miasto Polski doczekało się realizacji swych pragnień i wieloletnich zabiegów. Jeszcze w ostatnich dniach kwietnia 1945 roku Ministerstwo Oświaty wyznaczyło organizatora Politechniki Łódzkiej. Po konsultacjach z ówczesnym rektorem warszawskim zdecydowano się na osobę dotychczasowego profesora Politechniki Warszawskiej Bohdana Stefanowskiego, który przybył do Łodzi 8 maja i już następnego dnia rozpoczął intensywne prace nad uruchomieniem nowej Uczelni. Profesor Mieczysław Klimek późniejszy rektor Politechniki Łódzkiej słusznie stwierdził, że: (...) datę 9 maja 1945 r. zapisali my jako początek powstania Politechniki, choć dekret powołujący go do życia ukazał się dnia 24 maja 1945 r. Energia z jakiegoś czasu swego urzędowania Rektor Bohdan Stefanowski zajmował się organizowaniem Uczelni w dużym stopniu wpłynęła na odniesione sukcesy. Z niezwykłą pasją pokonywał przeciwności. Pomimo trudności komunikacyjnych odwiedzał miasta i dzielnice kraju, pisał listy za granicę odszukując pracowników naukowych dla tworzenia Politechniki. Uparcie realizował postawione przed nim zadanie. Specyficzny charakter uczelni technicznej wymagał olbrzymich środków materialnych. Potrzebne były budynki na pracownie, kolumny, laboratoria i warsztaty. Konieczne było odpowiednie wyposażenie w aparaty, przyrządy i maszyny. Nieodzowne były pomoce naukowe i książki.

Władze miejskie przyznały Politechnice tymczasowe lokale dydaktyczne oraz pomieszczenia dla pracowników. Początkiem własnej bazy dydaktycznej stał się kompleks budynków położony prawie w centrum miasta, otoczony ulicami: Gdańską, Wileńską, Łódzką i Radwańską, mieszczący się na

siedmiohektarowym terenie z szeregiem wielopiętrowych i parterowych gmachów po dawnej fabryce włókienniczej Szaj Rosenblatta.

Zaangażowanie organizatorów Uczelni na czele z jej pierwszym rektorem profesorem Bohdanem Stefanowskim w prace związane z uruchomieniem Uczelni nie ograniczało się wyłącznie wokół przygotowania odpowiedniej bazy materialnej, ale przede wszystkim na technię ducha twórczej pracy w nowo powstałej Uczelni. W pierwszej połowie czerwca 1945 roku zaczęli przybywać do Łodzi zaproszeni do współpracy pracownicy naukowcy. Politechnika Łódzka rozpoczęła swą działalność w ramach trzech wydziałów: Mechanicznego, Elektrycznego i Chemicznego oraz Oddziału Włókienniczego. Już 26 czerwca odbyły się pierwsze posiedzenia Rad Wydziałowych, na których ukonstytuowały się władze pierwszych trzech wydziałów. Wydziały niezwłocznie przystąpiły do opracowania programów studiów oraz przygotowania rozpoczęcia zajęć dydaktycznych na jesieni 1945 roku. Uroczysta inauguracja pierwszego roku akademickiego odbyła się w dniu 25 października 1945 roku w auli Państwowej Szkoły Techniczno-Przemysłowej przy ulicy Łódzkiej 115. Praktycznie zajęcia na niektórych kierunkach prowadzone były już trochę wcześniej, a mianowicie od pierwszych dni tego miesiąca. Wykład inauguracyjny *Drogi i perspektywy fizyki współczesnej* wygłosił profesor Andrzej Sołtan. W pierwszym roku akademickim 1945/46 zajęcia dydaktyczne rozpoczęły się na wszystkich trzech wydziałach i na wszystkich semestrach.

Inauguracja pierwszego roku akademickiego 1945/46.
Immatrikulacja studentów Wydziału Elektrycznego Politechniki Łódzkiej.
lubowanie podpisuje student Tadeusz Missala. lubowanie odbiera (od prawej):
dziekan Wydziału Elektrycznego prof. Stanisław Koczykowski i rektor Politechniki
Łódzkiej prof. Bohdan Stefanowski.
Październik 1945 rok

1 9 4 5 - 2 0 2 0 * 1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Dziennik Ustaw Nr 21

— 156 —

Poz. 120. 121

120

DEKRET

z dnia 24 maja 1945 r.

o utworzeniu Politechniki Łódzkiej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Politechnikę Łódzką.

Art. 2. Politechnika Łódzka jest państwową szkołą akademicką.

Art. 1. (1) Politechnika Łódzka dzieli się na 3 wydziały: 1) mechaniczny, 2) elektryczny i 3) chemiczny oraz oddział włókienniczy.

(2) Minister Oświaty może w drodze rozporządzenia powołać do życia nowe wydziały i oddziały.

Art. 4. (1) Pierwszego rektora i pierwszy skład profesorów Politechniki Łódzkiej mianuje Prezydent Krajowej Rady Narodowej na wniosek Ministra Oświaty.

(2) W okresie organizacyjnym, trwającym do dnia 30 sierpnia 1946 r., rektor Politechniki Łódzkiej ma kompetencje senatu akademickiego, dziekanów i rad wydziałowych.

(3) Minister Oświaty może w drodze rozporządzenia ograniczyć kompetencje rektora, określone w ust. (2).

Art. 5. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Oświaty.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bogusław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Oświaty:

Stanisław Skrzeszewski

Na pierwszy rok studiów w październiku 1945 roku zostało przyjętych 525 studentów, zaś na następnych latach naukę kontynuowało 458 studentów. W Uczelni działały 33 katedry, w których pracowało 33 profesorów, 15 adiunktów oraz 53 asystentów.

Mimo szeregu trudności w pierwszym roku działania Politechnika rozwijała się bardzo dynamicznie. Szybko adaptowano kolejne budynki dawnych zakładów Towarzystwa Akcyjnego Wyrobów Bawełnianych Szai Rosenblatta, dzięki czemu sytuacja lokalowa Uczelni poprawiała się z każdym rokiem. W miarę upływu czasu rosła liczba studentów, przybywała kadry akademickiej, a zadania Uczelni znacznie się zwiększały. Zmieniała się także struktura Uczelni. Powstawały i rozwijały się nowe kierunki i specjalności.

Wydziały, instytuty i jednostki Uczelni powoływane w kolejnych latach:

- 1947 - Wydział Włókienniczy – obecnie Wydział Technologii Materiałowych i Wzornictwa Tekstyliów
- 1950 - Wydział Chemii Społecznej – obecnie Wydział Biotechnologii i Nauk o Żywności
- 1951 - Studium Praktycznego Nauczania Języków Obcych – obecnie Centrum Językowe
- 1956 - Wydział Budownictwa Lądowego – obecnie Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Rodowiska
- 1969 - Filia Politechniki Łódzkiej w Bielsku-Białej, która w 2001 roku przekształciła się w samodzielny uczelniany
- 1970 - Instytut Inżynierii Chemicznej na prawach wydziału – obecnie Wydział Inżynierii Procesowej i Ochrony Rodowiska
- 1970 - Międzywydziałowy Instytut Papiernictwa i Maszyn Papierniczych – obecnie Centrum Papiernictwa i Poligrafii
- 1976 - Wydział Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej – obecnie Wydział Fizyki Technicznej, Informatyki i Matematyki Stosowanej
- 1981 - Wydział Budowy Maszyn w Filii w Bielsku-Białej
- 1991 - Wydział Organizacji i Zarządzania – obecnie Wydział Zarządzania i Inżynierii Produkcji
- 1991 - Centrum Komputerowe
- 1992 - Wydział Inżynierii Włókienniczej i Ochrony Rodowiska w Filii w Bielsku-Białej
- 1993 - International Faculty of Engineering – obecnie Centrum Kształcenia Międzynarodowego
- 1994 - Centrum Diagnostyki i Terapii Laserowej
- 2009 - Kolegium Gospodarki Przestrzennej
- 2011 - Kolegium Logistyki
- 2011 - Kolegium Towaroznawstwa
- 2019 - Uczelniane Centrum Informatyczne

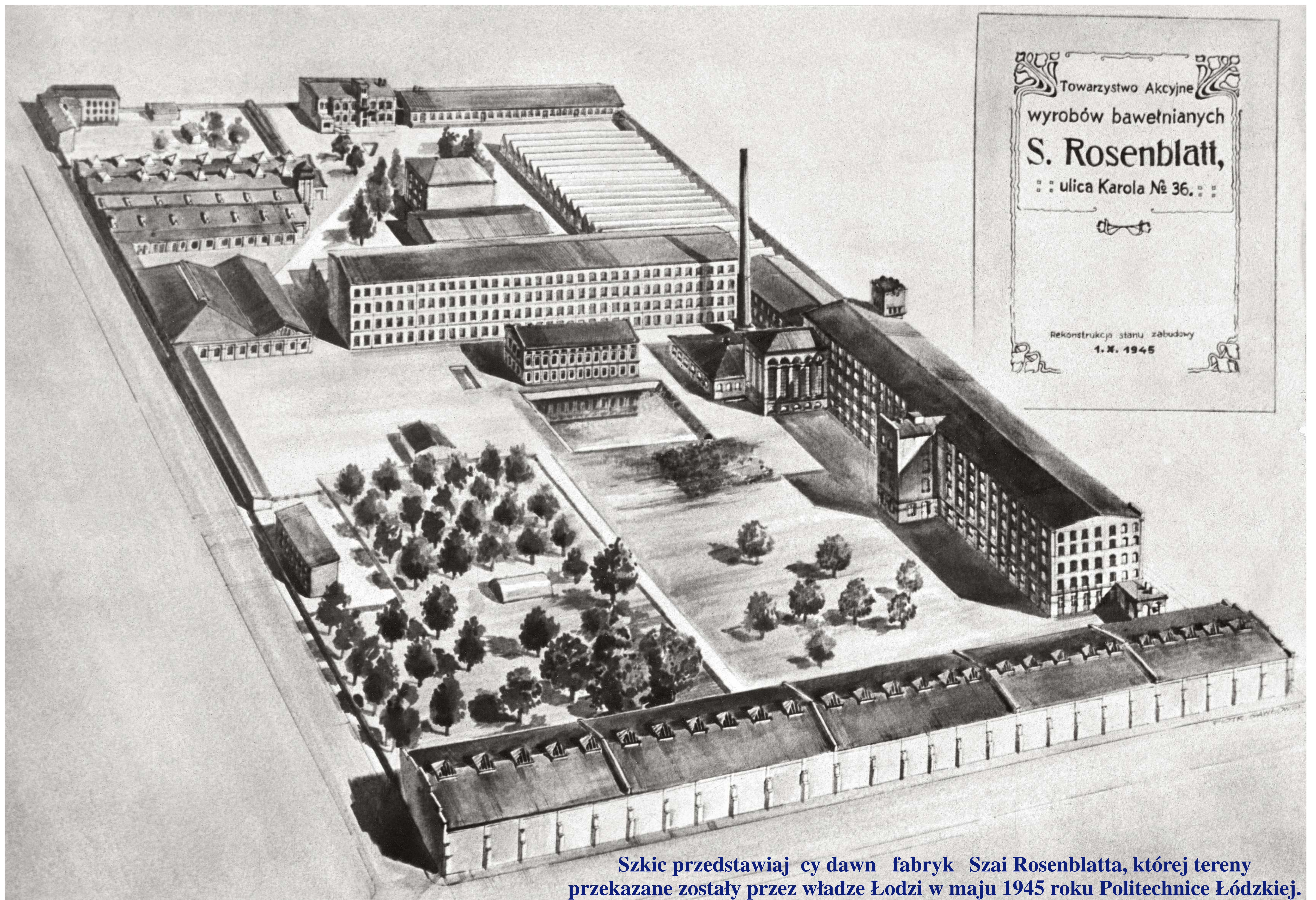

Gmach Główny, dzisiaj już nieistniejący, Politechniki Łódzkiej służył Uczelni przez blisko trzydzieści lat. Wejście od ul. Gdańskiej (obecnie Stefanowskiego). 1946 rok.

1 9 4 5 - 2 0 2 0 *

1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

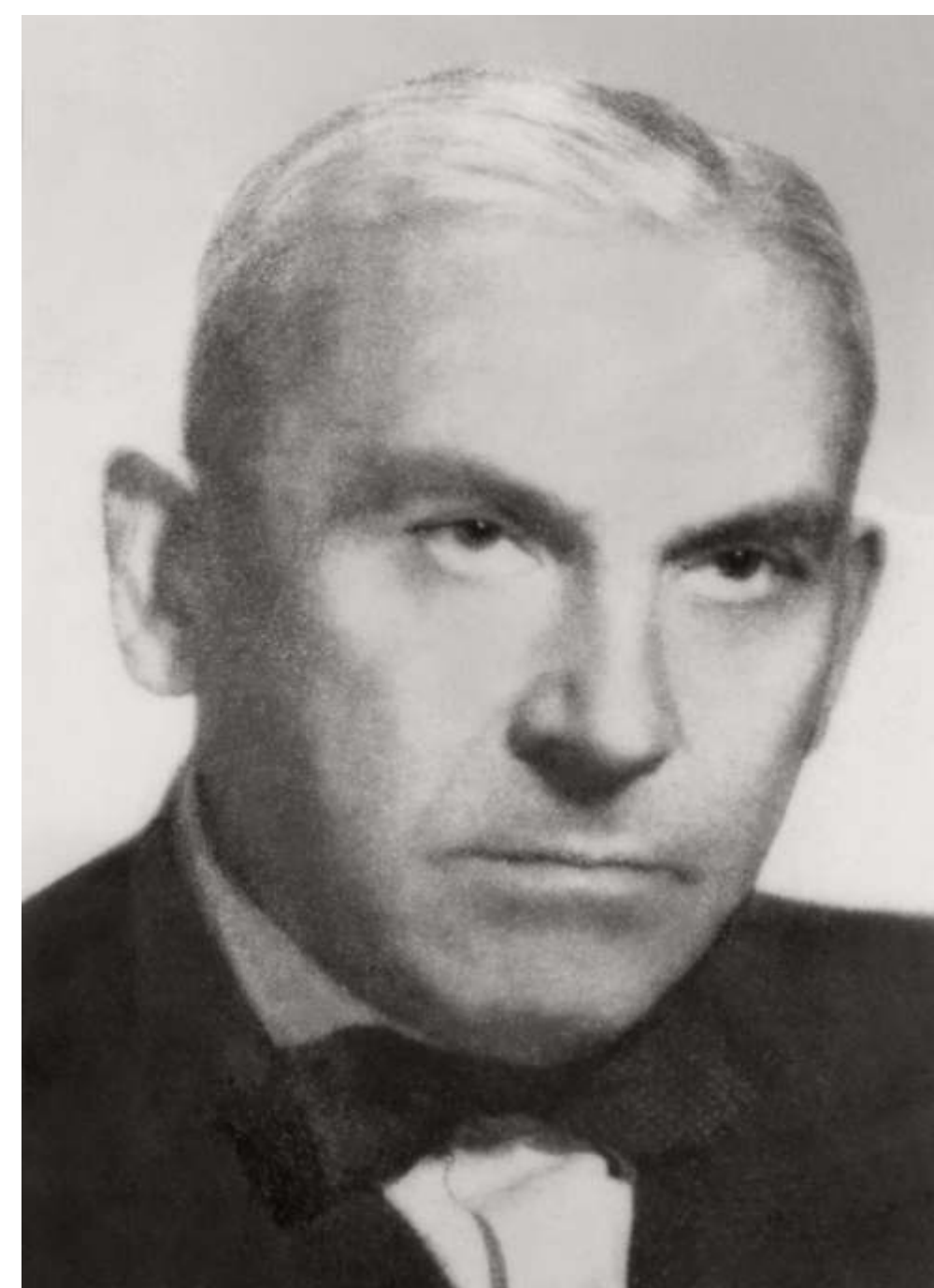
1 9 4 5 - 2 0 2 0 * 1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Członkowie Pierwszego Senatu Politechniki Łódzkiej 1945-1946

Rektor Politechniki Łódzkiej
prof. Bohdan Stefanowski

Prorektor Politechniki Łódzkiej
prof. Osman Achmatowicz

Dziekan Wydziału Mechanicznego
prof. Bolesław Tołtozko

Dziekan Wydziału Elektrycznego
prof. Janusz Groszkowski

Dziekan Wydziału Chemicznego
prof. Alicja Dorabalska

Delegat Rady Wydziału Mechanicznego
prof. Wacław Moszyński

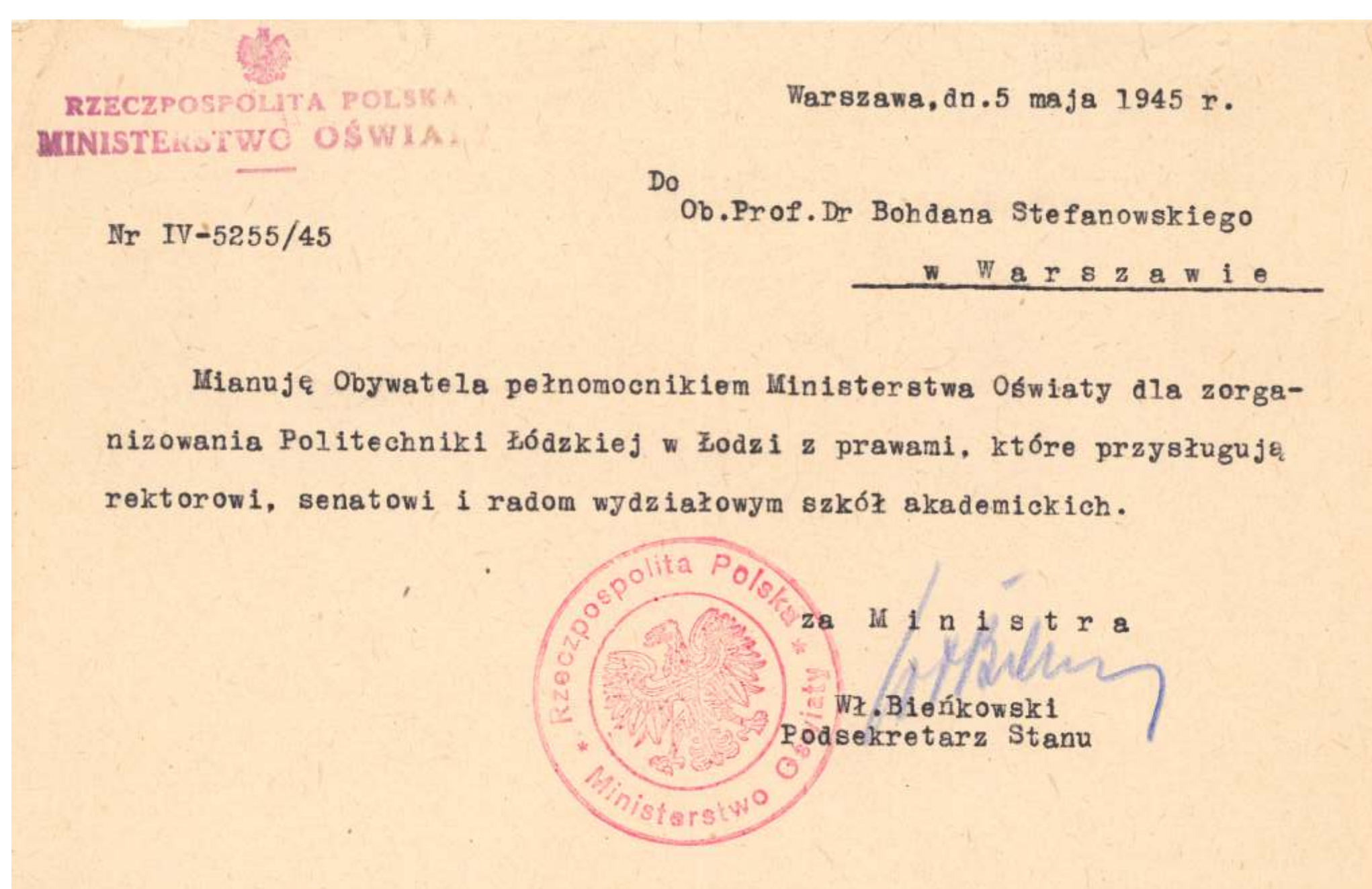
Delegat Rady Wydziału Elektrycznego
prof. Witold Iwazkiewicz

Delegat Rady Wydziału Chemicznego
prof. Edmund Trepka

Pierwsza fotografia grupowa członków Senatu Politechniki Łódzkiej. Członkowie Senatu Politechniki Łódzkiej w latach 1948-1952

*Od lewej siedz : Stanisław Zagrodzki, Eugeniusz Jezierski, Witold Iwazkiewicz,
Bolesław Konorski, Rektor Osman Achmatowicz, Aleksander Uklański,
Alicja Dorabalska, Tadeusz Jęliński, Edward Józefowicz.
Od lewej stoj : Bolesław Bochwic, Czesław Dąbrowski, Tadeusz Koter,
Władysław Pełczewski, Jan Michalski, Józef Majzner (Meissner),
Michał Albert (dyrektor administracyjny), Zofia Wendorff, Witold Janowski,
Feliks Kotlewski, Jan Werner, Barbara Borecka.*

*Jeden z pierwszych dokumentów
związanych z organizacją Politechniki Łódzkiej. 1945 rok*

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Bohdan Stefanowski (1883-1976)

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach 1945-1948

Prorektorem w kadencji rektorskiej prof. Bohdana Stefanowskiego w latach 1945-1948 był prof. Osman Achmatowicz.

Urodził się 17 czerwca 1883 roku w Lublinie. W 1904 roku ukończył studia w Wydziale Budowy Maszyn Szkoły Politechnicznej we Lwowie, gdzie również doktoryzował się i habilitował, a w 1914 roku otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego. W 1918 roku na zaproszenie Politechniki Warszawskiej przeniósł się do Warszawy i objął Katedrę Termodynamiki Technicznej. W 1923 roku otrzymał nominację na profesora zwyczajnego. Zbudował od podstaw Laboratorium Maszyn Ciepłych, tworząc jednocześnie warszawską szkołę naukową termodynamiki. Został członkiem Akademii Nauk Technicznych w Warszawie i Polskiej Akademii Umiejętności w Krakowie. W czasie II wojny światowej wykładał w Państwowej Wyższej Szkole Technicznej (PWST), która realizowała program Politechniki Warszawskiej, Zawodowej Szkoły Technicznej oraz na tajnych kompletach. Po Powstaniu Warszawskim do końca wojny przebywał w Czestochowie. W maju 1945 roku został mianowany pełnomocnikiem Ministra Oświaty na organizatora i pierwszego rektora Politechniki Łódzkiej. Umiejętnie i z niezwykłym talentem wtopił się w łódzkie środowisko techniczne, nawiązał kontakty z zakładami przemysłowymi w Łodzi i całym kraju. Po czterech miesiącach ukazał się Program studiów Politechniki Łódzkiej ze składem Senatu oraz pełną obsadą profesorską na trzech wydziałach. Pierwsza inauguracja roku akademickiego w Politechnice Łódzkiej odbyła się 25 października 1945 roku w auli Państwowej Szkoły Techniczno-Przemysłowej w Łodzi. Jeszcze w maju 1945 roku po naradzie z architektami rozpoczął opracowanie projektu adaptacji dawnych budynków fabrycznych na potrzeby wyższej uczelni. W kadencji rektorskiej Profesora Stefanowskiego dokonano przebudowy tzw. Gmachu Głównego, auli, budynków szedowych przy ul. Gdańskiej, Wirki i Radwańskiej. Zaawansowana była także przebudowa gmachu chemii. W latach 1945-1948 jako Rektor tworzył od podstaw Politechnikę Łódzką i jej wydziały: Mechaniczny z oddziałem Włókienniczym, Elektryczny i Chemiczny. Zorganizował Katedrę Techniki Ciepłej na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej, której był kierownikiem. Jesienią 1948 roku wrócił do Warszawy i objął kierownictwo Katedry Teorii Maszyn Ciepłych, którą odbudował ze zniszczeń wojennych. Zaprojektował i doprowadził do powstania nowoczesnego Laboratorium Techniki Ciepłej Politechniki Warszawskiej. W 1955 roku przekazany został do użytku nowy gmach Instytutu Techniki Ciepłej Politechniki Warszawskiej z dobrze wyposażonym laboratorium. W roku 1960 przeszedł na emeryturę.

Profesor Stefanowski był członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk, zorganizował Komitet Budowy Maszyn PAN oraz Zakład Termodynamiki PAN. Był autorem kilkunastu monografii i podręczników akademickich oraz wielu artykułów i rozpraw naukowych z dziedziny termodynamiki, gospodarki ciepłej oraz chłodnictwa. Był promotorem kilkunastu rozpraw doktorskich. Był laureatem wielu nagród państwowych i odznaczeń m.in. Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, nagrody państwowej i szeregu nagród Ministra. Politechnika Łódzka w 1949 roku a Politechnika Warszawska w 1960 roku nadały Profesorowi Stefanowskiemu godność i tytuł doktora honoris causa. W 1983 roku Politechnika Łódzka uhonorowała swojego twórcę i pierwszego rektora odsłonięciem Jego pomnika, a władze miasta w uznaniu zasług Profesora dla Łodzi nazwały Jego imieniem ulicę w mieście. Profesor Bohdan Stefanowski zmarł 3 stycznia 1976 roku w Warszawie. Spoczywa na Cmentarzu Powązkowskim.

1 9 4 5 - 2 0 2 0 * 1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Osman Achmatowicz (1899-1988)

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach 1948-1952

Prorektorem w kadencji rektorskiej prof. Osmana Achmatowicza w latach 1948-1952 był prof. Bolesław Konorski.

Urodził się 16 marca 1899 roku w Bergaliszkach na Wileńszczyźnie. Kształcił się w Korpusie Paziów w Petersburgu. W 1925 roku ukończył studia akademickie na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, a w 1928 roku uzyskał stopień doktora chemii. W 1930 roku po dwuletnim stażu w The Dyson Perrins Laboratory w Oksfordzie uzyskał stopień doktorat filozofii (D.Ph.) Uniwersytetu Oksfordzkiego. W 1933 roku na Uniwersytecie Stefana Batorego uzyskał habilitację i został powołany na stanowisko docenta. Po krótkotrwałej docenturze w roku 1934 został profesorem nadzwyczajnym i objął Katedrę Chemii Farmaceutycznej i Toksykologicznej Uniwersytetu Warszawskiego. W okresie okupacji zajmował się tajnym nauczaniem uniwersyteckim w Warszawie i Czestochowie. Po wyzwoleniu, w maju 1945 roku, przybył do Łodzi na zaproszenie pierwszego rektora Politechniki Łódzkiej profesora Bohdana Stefanowskiego i jako prorektor Uczelni współtworzył fundamenty organizacyjne i materialne Politechniki Łódzkiej. Szczególną zasługą Profesora Achmatowicza było oddanie do użytku gmachu Wydziału Chemicznego po dwóch latach prac budowlanych oraz zdobycie bezcennych zbiorów dla Biblioteki Chemicznej. W 1948 roku, po wyjeździe do Warszawy profesora Stefanowskiego, został drugim rektorem Politechniki Łódzkiej. Z rozmachem kontynuował rozbudowę Uczelni. Był inicjatorem i organizatorem budowy, ogromnego jak na tamte czasy, gmachu Wydziału Włókienniczego. Z jego inicjatywy powstał w 1950 roku Wydział Chemii Społecznej, dla potrzeb którego pozyskał od władz miasta nowo wybudowany gmach szkolny przy ulicy Wólczańskiej. W 1951 roku w budynku tym powstało laboratorium Wydziału Chemii Społecznej. Był twórcą i pierwszym kierownikiem Katedry Chemii Organicznej Politechniki Łódzkiej w latach 1945-1953 oraz kierownikiem Zakładu Syntezy Organicznej PAN w latach 1953-1956. W 1953 roku powołany został na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego i przeniósł się do Warszawy. Obowiązki te pełnił do 1960 roku, będąc jednocześnie profesorem w Katedrze Chemii Organicznej Uniwersytetu Warszawskiego. W roku 1964 został powołany do służby zagranicznej na stanowisko dyrektora Instytutu Kultury Polskiej w Londynie. Na stanowisku tym pracował do 1969 roku, do chwili przejścia na emeryturę.

Profesor Osman Achmatowicz był wybitnym chemikiem organikiem o międzynarodowym uznaniu. Głównym polem zainteresowań naukowych Profesora w całym okresie działalności naukowej była chemia produktów naturalnych. Poszerzył i pogłębił wiedzę o fitochemii polskiej flory. Jako twórca szkoły naukowej odegrał doniosłą rolę w kształtowaniu i rozwoju chemii organicznej w Polsce. Z jego inspiracji powstały znaczne ośrodki badawcze w Łodzi i w kraju. Był członkiem wielu organizacji naukowych, w tym: Polskiej Akademii Umiejętności, Polskiej Akademii Nauk, Polskiego Towarzystwa Chemicznego, The Chemical Society i American Chemical Society. Profesor Osman Achmatowicz w 1964 roku został laureatem Nagrody Państwowej I stopnia za osiągnięcia naukowe. Politechnika Łódzka w 1960 roku nadała Mu godność i tytuł doktora honoris causa. Profesor Osman Achmatowicz zmarł 4 grudnia 1988 roku w Warszawie.

1 9 4 5 - 2 0 2 0 * 1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Bolesław Konorski (1892-1986)

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach 1952-1953

Prorektorzy w kadencji rektorskiej prof. Bolesława Konorskiego w latach 1952-1953:

Prof. Osman Achmatowicz,
Prof. Witold Iwaskiewicz.

Urodził się 14 kwietnia 1892 roku w Łodzi. W 1908 roku ukończył polską Szkołę Handlową w Łodzi, jednak maturę musiał zdać w Petersburgu. W 1909 roku wyjechał na studia matematyczno-fizyczne do Monachium. Tam zdał sobie sprawę, że jego prawdziwą pasją są studia techniczne. W 1911 roku wstąpił na Wydział Elektryczny Politechniki w Darmstadt. Studia przerwał mu wybuch I wojny światowej. Po wojnie naukę kontynuował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wiedeńskiej. Studia ukończył w 1918 roku z najwyższym odznaczeniem przyznawanym raz na trzy lata i podjął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Miernictwa Elektrycznego Politechniki Wiedeńskiej. W 1919 roku powrócił do Polski i do 1939 roku pracował w przemyśle. Pracę w tworzonej Politechnice Łódzkiej rozpoczął w 1945 roku. W 1946 roku został profesorem nadzwyczajnym, zaś w roku 1947 obronił pracę doktorską na temat zastosowania nomografii w elektrotechnice teoretycznej. Tytuł naukowy profesora zwyczajnego otrzymał w 1956 roku. Był organizatorem, a następnie kierownikiem Katedry Podstaw Elektrotechniki Politechniki Łódzkiej. Wniósł wielki wkład w organizację procesu dydaktycznego w podstawowych dla elektryków dyscyplinach. Z ogromnym zaangażowaniem organizował od podstaw i uruchomił Bibliotekę Główną Politechniki Łódzkiej. W latach 1948-1952 pełnił funkcję prorektora, a w roku akademickim 1952-1953 rektora Politechniki Łódzkiej. Podczas jego jednorocznej kadencji rektorskiej powołano Studium Języków Obcych. Powiększono bazę lokalów Uczelni. Ukończono adaptację hali maszyn dla Katedry Techniki Ciepłej oraz hale dla Katedry Silników Spalinowych i Katedry Budowy Samochodów. We wrześniu 1953 roku Profesor Konorski zrezygnował jednak z funkcji administracyjnych, pisząc do Ministra Szkolnictwa Wyższego list z prośbą o zwolnienie go ze stanowiska rektora. W 1962 roku po przejściu na emeryturę nadal utrzymywał kontakty z Politechniką i do 1980 roku prowadził wykłady i wygłaszał referaty.

Profesor Konorski opublikował prawie 100 prac naukowych w kraju i za granicą, w tym 25 księzek, w których między innymi uogólnił prawo Coulomba, uściślił oraz rozszerzył pojęcie pojemności czystych w liniach elektroenergetycznych. Wydał czterotomowy podręcznik akademicki z podstaw elektrotechniki i elektrotechniki teoretycznej, który był pierwszym w Polsce kompletnym podręcznikiem tego typu. Po przejściu na emeryturę wydał książkę nt. elementów teorii względności, relatywistycznej mechaniki i elektrodynamiki. Był autorem, a następnie redaktorem wielu wydawniczo cenionych w środowisku inżynierów *Kalendarzyka Elektrotechnicznego*. Był członkiem Rady Naukowej Instytutu Podstawowych Problemów Techniki Polskiej Akademii Nauk, członkiem Łódzkiego Towarzystwa Naukowego oraz współzałożycielem Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. W latach 1952-1957 był także członkiem Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej.

Za szczególne osiągnięcia w dziedzinie wyrobniczych podręczników Profesor Konorski otrzymał Nagrodę Ministra I stopnia. Odznaczony był również Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Profesor Bolesław Konorski zmarł 12 lutego 1986 roku w Łodzi.

1 9 4 5 - 2 0 2 0

*

1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Mieczysław Klimek (1913-1995)

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach 1953-1962

Prorektorzy w kadencjach rektorskich prof. Mieczysława Klimka w latach 1953-1962:

Prof. Tadeusz Yliński (1953-1956),
Prof. Eugeniusz Jezierski (1953-1956),
Prof. Edmund Trepka (1956-1959),
Prof. Jerzy Werner (1955-1956),
Prof. Jan Werner (1956-1959),
Doc. Zbigniew Kornberger (1956-1959),
Prof. Aleksy Piłkiewicz (1959-1962),
Prof. Bronisław Sochor (1959-1962).

Urodził się 28 października 1913 roku w Pabianicach. Studia wyśoko czył na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej w 1939 roku. Pracę zawodową w przemyśle włókienniczym rozpoczął już w 1930 roku i kontynuował ją w czasie studiów. W latach 1940-1941 był więźniem obozu koncentracyjnego, a po zwolnieniu z obozu w latach 1941-1942 pracował w Fabryce Arówek w Pabianicach POLAM. Po wyzwoleniu w 1945 roku rozpoczął pracę jako naczelny inżynier w Zakładach Krusche i Ender, a od roku 1947 kolejno, jako dyrektor techniczny i naczelny w Państwowych Zakładach Przemysłu Włókienniczego w Pabianicach. Jednocześnie nie od 1946 roku był organizatorem i do roku 1949 dyrektorem Instytutu Włókiennictwa w Łodzi. W 1946 roku rozpoczął pracę na Wydziałach Elektrycznym i Mechanicznym Politechniki Łódzkiej. W 1947 roku powierzono Profesorowi Klimkowi utworzenie Katedry Urządzeń Przemysłowych Zakładów Włókienniczych. Katedrę kierował od początku jej funkcjonowania aż do rozwiązania jej w 1970 roku do Instytutu Maszyn i Urządzeń Włókienniczych Politechniki Łódzkiej, gdzie pracował aż do przejścia na emeryturę w 1984 roku.

Profesor Klimek otrzymał tytuł zastępcy profesora w 1947 roku, w 1954 roku tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1963 roku tytuł profesora zwyczajnego. Był specjalistą w dziedzinie urządzeń elektrycznych i cieplnych w zastosowaniach włókienniczych. Był autorem szeregu publikacji, prac naukowych i skryptów. Wypromował 6 doktorów.

W 1952 roku został powołany na stanowisko rektora Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Łodzi, istniejącej w Łodzi równoległe z Politechniką Łódzką. W okresie 1953-1962, przez trzy kadencje, pełnił funkcję rektora Politechniki Łódzkiej. Od 1956 roku był członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. W całym okresie pracy był członkiem Rady Naukowej Instytutu Włókiennictwa i członkiem rzeczywistym Łódzkiego Towarzystwa Naukowego.

Profesor Mieczysław Klimek tworzył i rozbudowywał zaplecze badawcze i dydaktyczne przyczynił się do znacznego rozwoju Politechniki Łódzkiej, a szczególnie Wydziału Włókienniczego. Między innymi dzięki jego staraniom wybudowano Gmach Włókienniczy i uruchomiono pierwszy w Łodzi maszyn cyfrowy, a w 1956 roku gdy powołany został Wydział Budownictwa Lądowego, od władz miasta Politechnika pozyskała dawny will fabrykanta Reinholda Richtera oraz zabytkowy pałac przy ulicy Piotrkowskiej 266. W 1962 roku ukończono budowę hali technologicznej cukrownictwa. Od Zarządu Orodków Akademickich Politechnika Łódzka przejęła pięć domów akademickich i zakończyła budowę III Domu Studenckiego. W kadencji Rektora Klimka Wydział Chemii Sportowej otrzymał drugi zaadaptowany gmach przy ulicy Wólczackiej.

Profesor Mieczysław Klimek był współtwórcą Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Włókienniczego oraz Honorowym Członkiem Stowarzyszenia Włókienników Polskich.

Odnaczony został m.in. Srebrnym Krzyżem Zasługi i Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Profesor Mieczysław Klimek zmarł 4 lipca 1995 roku w Łodzi.

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Jerzy Werner (1909-1977)

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach 1962-1968

Prorektorzy w kadencji rektorskiej prof. Jerzego Wenera w latach 1962-1968:

Prof. Karol Przanowski (1962-1968),
Prof. Mieczysław Serwiński (1962-1968),
Doc. Edward Szwarcsztajn (1966-1968).

Urodził się 22 kwietnia 1909 roku w Krośnie. W 1935 roku uzyskał dyplom inżyniera mechanika na Wydziale Mechanicznym Politechniki Warszawskiej, gdzie do września 1939 roku pracował jako starszy asystent, w Katedrze Silników Spalinowych. W tym czasie redagował czasopismo techniczne *Technika Samochodowa* wydawane przez SIMP. Jednocześnie nie bezpośrednio po ukończeniu studiów podjął pracę w Biurze Państwowych Zakładów Inżynierii w Warszawie, gdzie brał udział w opracowaniu pierwszego polskiego samochodu terenowego. W roku 1945 podjął pracę na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej w Katedrze Silników Samochodowych. W 1949 roku został zastępcą profesora i kierownikiem Katedry Budowy Samochodów, którą prowadził do czasu powołania instytutów w 1970 roku. Wówczas objął stanowisko dyrektora Instytutu Pojazdów, którym kierował do 1977 roku. Tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1954, a zwyczajnego w 1962 roku. W latach 1954-1955, 1960-1962 był dziekanem Wydziału Mechanicznego Politechniki Łódzkiej, w latach 1955-1956 prorektorem, a w latach 1962-1968 rektorem. Z inicjatywy Rektora Jerzego Wenera został opracowany perspektywiczny plan rozwoju Politechniki Łódzkiej sięgający 1980 roku. Oddane zostały do użytku pawilony: Chemii Radiacyjnej, Katedry Technologii Garbarstwa i Katedry Techniki Ciepłej oraz kompleks budynków Wydziału Mechanicznego. Wybudowano I, II i IV Dom Studencki. Doprowadzone do stanu surowego zostały dwa pawilony Wydziału Elektrycznego. Rozpoczęto także budowę gmachu Wydziału Budownictwa Lądowego i hotelu asystenckiego. W 1967 roku Rektor Werner podpisał umowę o współpracy z Uniwersytetem Strathclyde w Glasgow, która owocnie rozwija się do dzisiaj. W latach 1946-1955, równoległe z pracą w Politechnice, Profesor Jerzy Werner kierował Centralnym Biurem Konstrukcyjnym Przemysłu Motoryzacyjnego w Łodzi. Był głównym konstruktorem podwozia pierwszego powojennego samochodu ciężarowego Star 20. Stworzył w Łodzi własny ośrodek konstrukcyjny i badawczy. Pod jego kierunkiem powstało ponad 30 opracowań konstrukcyjnych i badawczych głównie dotyczących napędów hydraulicznych i hydromechanicznych.

Profesor Jerzy Werner był autorem pięciu podręczników, 28 artykułów i kilkudziesięciu referatów. Był promotorem 6 przewodów doktorskich i opiekunem 3 habilitacji. Jego praca naukowa dotyczyła mechaniki stosowanej do konstrukcji i budowy samochodów. Brał czynny udział w pracach wielu instytucji i organizacji naukowych i społecznych. Od 1971 roku był członkiem Komitetu Budowy Maszyn PAN. Był również ekspertem międzynarodowym w dziedzinie techniki samochodowej zarówno w SIMP, jak i w Zespole Rzecznawców PZM. W latach 1962-1973 był przewodniczącym rady programowej czasopisma *Technika Motoryzacyjna*. Był członkiem wielu rad naukowych i wielu organów doradczych. Od 1938 roku był członkiem Société des Ingénieurs de l'Automobile (SIA). W latach 1965-1972 był posłem na Sejm, gdzie działał w Komisji Oświaty i Nauki.

Został uhonorowany wieloma wyróżnieniami i odznaczeniami m.in.: Państwową Nagrodą Naukową II stopnia, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej. W 1973 roku Uniwersytet Strathclyde w Glasgow nadał mu tytuł doktora honoris causa. Profesor Jerzy Werner zmarł 8 października 1977 roku w Łodzi.

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Mieczysław Serwiński (1908-1999)

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach 1968-1975

Prorektorzy w kadencjach rektorskich prof. Mieczysława Serwińskiego w latach 1968-1975:

Prof. Włodzimierz Merc (1968-1972),
Doc. Henryk Zajac (1968-1970),
Doc. Edward Szwarcsztajn (1968-1969),
Doc. Juliusz Zakrzewski (1969-1975),
Doc. Romuald Zawadzki (1970-1972),
Doc. Jerzy Ruciński (1972-1975),
Doc. Mirosław Banasiak (1972-1975),
Doc. Sławomir Lesiński (1972-1975),
Doc. Edward Galas (1972-1975),
Doc. Przemysław Wasilewski (1972-1975).

Urodził się 28 kwietnia 1918 roku we wsi Zakrzewo w powiecie plockim. W 1937 roku rozpoczął studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Warszawskiej, które w czasie wojny kontynuował na tajnych kompletach. We wrześniu 1945 roku objął stanowisko starszego asystenta w Katedrze Chemii Fizycznej Politechniki Łódzkiej, kierowanej przez profesor Alicję Dorabiałską. W 1950 roku Rada Wydziału Chemicznego Politechniki Łódzkiej nadała Mu stopień naukowy doktora nauk technicznych po obronie pracy z zakresu promieniotwórczości arsenu. W 1951 roku otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego, a w 1968 roku tytuł profesora zwyczajnego. Jego praca naukowa skupiała się na dziedzinie inżynierii chemicznej i procesowej, a w szczególności na teorii i technice procesów dyfuzyjnych. W latach 1946-1951 kierował Katedrą Maszynoznawstwa Chemicznego na Wydziale Chemicznym. Był współtwórcą Wydziału Chemii Społecznej Politechniki Łódzkiej i w latach 1952-1956 oraz 1960-1962 pełnił funkcję dziekana tego wydziału. Był organizatorem i w latach 1951-1969 kierownikiem Katedry Inżynierii i Aparatury Chemicznej na Wydziale Chemii Społecznej. W latach 1962-1968 pełnił funkcję prorektora. W okresie swojej kadencji rektorskiej, w latach 1968-1975, pełnił równocześnie funkcję przewodniczącego Kolegium Rektorów Łódzkich Uczelni. Dzięki jego staraniom powiększyła się baza lokalowa Uczelni. Rozbudowano m.in. Wydział Elektryczny, Wydział Mechaniczny i Instytut Techniki Ciepłej. Oddano do użytku dwa domy studenckie. Stworzył w Politechnice Łódzkiej ośrodek naukowo-dydaktyczny w inżynierii chemicznej, początkowo w ramach Wydziałów: Chemicznego i Chemii Społecznej, a później Instytutu Inżynierii Chemicznej na prawach wydziału powołanego w 1970 roku, którego dyrektorem pozostawał przez siedemnaście lat. Ukoronowaniem tej działalności było utworzenie w Politechnice Łódzkiej w 1992 roku Wydziału Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska. Był członkiem Rady Naukowej Instytutu Inżynierii Chemicznej PAN w Gliwicach i Instytutu Przemysłu Cukrowniczego w Warszawie oraz członkiem Komitetu Inżynierii Chemicznej i Procesowej PAN.

Profesor Mieczysław Serwiński sprawował także liczne funkcje społeczne. W latach 1980-1984 był radnym oraz Przewodniczącym Rady Narodowej miasta Łodzi, posłem na Sejm w kadencjach 1972-1976, 1980-1985, 1985-1989. Był członkiem Kolegium Najwyższej Izby Kontroli oraz Komitetu ds. Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów.

Profesor Serwiński przeszedł na emeryturę w 1987 roku, ale nadal intensywnie pracował prowadząc wykłady i seminaria. Jego dorobek naukowy obejmuje kilkadziesiąt publikacji w czasopiśmie naukowych, kilkanaście księzek i podręczników akademickich z zakresu inżynierii chemicznej i procesowej. W 1958 roku opracował pierwszy podręcznik *Elementy inżynierii chemicznej*, z którego korzystają kolejne pokolenia studentów. Był promotorem 22 rozpraw doktorskich.

Uwielbiony został wieloma nagrodami państwowymi i odznaczeniami m.in. nagrodą Sekretarza Naukowego PAN i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. W 1965 roku otrzymał Nagrodę Naukową Miasta Łodzi. Uniwersytet Strathclyde w Glasgow w 1977 roku i Politechnika Łódzka w roku 1995 nadały Mu godność i tytuł doktora honoris causa. Profesor Serwiński zmarł 30 lipca 1999 roku. Spoczywa na Cmentarzu Bródnowskim w Warszawie.

1 9 4 5 - 2 0 2 0 * 1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Edward Galas (1928-2003)

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach 1975-1981

Prorektorzy w kadencjach rektorskich prof. Edwarda Galasa w latach 1975-1981:

Prof. Tadeusz Koter (1975-1978),
Doc. Karol Hausman (1975-1978),
Doc. Sławomir Lesiński (1975-1978),
Doc. Przemysław Wasilewski (1975-1978),
Prof. Marian Suchar (1978-1981),
Doc. Henryk Gralak (1978-1981),
Prof. Zdzisław Kembłowski (1978-1981),
Doc. Jan Szadkowski (1978-1981).

Urodził się 2 stycznia 1928 roku w Lubieni koło Starachowic na Kielecczyźnie. Studia wyższe ukończył na Wydziale Chemii Społecznej Politechniki Łódzkiej w 1955 roku. Jeszcze w czasie studiów został zatrudniony jako asystent w Katedrze Technologii Fermentacji. W latach 1956-1960 odbył studia doktoranckie w Moskiewskim Instytucie Technologii i w 1960 roku uzyskał stopień doktora. Następnie podjął pracę w Politechnice Łódzkiej w Katedrze Mikrobiologii Technicznej. Zorganizował Pracownię Biochemii i uruchomił pracownię dydaktyczną z biochemii dla studentów. Stopień naukowy doktora honoris causa uzyskał na Wydziale Chemii Społecznej Politechniki Łódzkiej w 1966 roku. W 1975 roku otrzymał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1986 roku profesora zwyczajnego. W 1968 roku została powołana Katedra Biochemii, której celem było harmonijne połączenie badań podstawowych z zakresu biochemii i enzymologii z pracami ukierunkowanymi na praktyczne wykorzystanie wyników doświadczeń naukowych w przemyśle, rolnictwie i medycynie. Profesor Galas kierował Katedrą od początku, a po reorganizacji szkół wyższych w 1970 roku i powstaniu Instytutu Biochemii, został powołany na stanowisko dyrektora. Funkcję pełnił do 1998 roku, do momentu przejścia na emeryturę. Był dziekanem Wydziału Chemii Społecznej w latach 1970-1972. W latach 1972-1975 został prorektorem i pierwszym zastępcą rektora, a w latach 1975-1981 rektorem Politechniki Łódzkiej. Był członkiem licznych towarzystw naukowych, współzałożycielem Europejskiej Federacji Biotechnologii oraz przewodniczącym Polskiej Grupy Roboczej EFB.

Działalność naukowo-badawcza Profesora Galasa dotyczyła metod otrzymywania i wyodrębniania enzymów, a także innych biologicznie aktywnych preparatów o znaczeniu przemysłowym. Ukształtował szkołę naukowców biotechnologii enzymów oraz silny ośrodek badawczy liczący się w kraju i ceniony za granicą. Jest autorem lub współautorem ponad 200 oryginalnych publikacji, 350 referatów i komunikatów, prezentowanych na krajowych i zagranicznych konferencjach naukowych oraz 38 patentów. Wypromował 23 doktorów.

Rektor Edward Galas w istotny sposób przyczynił się do rozbudowy Politechniki Łódzkiej dzięki przejęciu terenów i pofabrycznych budynków przy ulicy Wólczańskiej 219 i 223. Po adaptacji pomieszczeń ulokowano tam Wydawnictwo Naukowe, Wydział Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej oraz Instytut Maszyn Przepływowych. Na tym terenie wybudowano również nowe obiekty: halę technologiczną oraz budynek Instytutu Papiernictwa i Maszyn Papierniczych. Dzięki jego zaangażowaniu powstał nowy gmach Wydziału Chemii Społecznej, a Wydział Budownictwa i Architektury uzyskał pawilon Architektury. Zakończono budowę VIII Domu Studenckiego. We wrześniu 1980 roku został wmurowany kamień węgielny pod budowę dla liniowego, impulsowego akceleratora elektronów zakupionego dla Międzynarodowego Instytutu Techniki Radiacyjnej przez Ministerstwo Energetyki i Energii Atomowej. Po wielu latach stara w 1976 roku Politechnika otrzymała na własność dworek w Konopnicy.

Profesor Galas za zasługi i osiągnięcia w pracy naukowej, dydaktycznej oraz organizacyjnej był wielokrotnie odznaczany i wyróżniany prestiżowymi nagrodami m.in. Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski i Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Był laureatem Nagrody Naukowej Miasta Łodzi i wielu nagród Ministra. Politechnika Łódzka i Uniwersytet Strathclyde w Glasgow nadały mu tytuł i godność doktora honoris causa. Zmarł 5 stycznia 2003 roku.

1 9 4 5 - 2 0 2 0 * 1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Jerzy Kroh (1924-2016)

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach 1981-1987

Prorektorzy w kadencjach rektorskich prof. Jerzego Kroh w latach 1981-1987:

Prof. Tadeusz Koter (1981-1984),
Doc. Wojciech Barański (1981-1982),
Doc. Przemysław Wasilewski (1981-1987),
Prof. Rajmund Sołowiec (1982-1984),
Prof. Zbigniew Piotrowski (1984-1987),
Prof. Czesław Strumiłło (1984-1987),
Prof. Cezary Szczepaniak (1984-1987)

Urodził się 28 sierpnia 1924 roku w Warszawie. W 1942 roku rozpoczął studia matematyczne na tajnych kompletach Uniwersytetu Warszawskiego. W 1947 roku ukończył studia chemiczne na Politechnice Łódzkiej i otrzymał tytuł magistra inżyniera chemika, zaś w 1950 roku tytuł magistra filozofii w zakresie fizyki na Uniwersytecie Łódzkim. W tym okresie pracował jako asystent w Zakładzie Chemii Fizycznej UŁ i prowadził badania z zakresu mikrochemiluminescencji wybranych związków organicznych pod opieką profesora Alicji Dorabalskiej. Badania te stanowiły podstawę jego rozprawy doktorskiej. W 1950 roku uzyskał stopień doktora na Politechnice Łódzkiej, a w 1958 roku stopień doktora habilitowanego nauk chemicznych. W tym samym roku wyjechał na staż naukowy do Anglii i Kanady. Pobyt w Anglii zaowocował drugim doktoratem (Ph.D.) w 1960 roku. Po powrocie do kraju w 1961 roku zajął się organizowaniem ośrodka badań naukowych w dziedzinie chemii radiacyjnej w Politechnice Łódzkiej. W 1962 roku objął kierownictwo nowo powołanej na Wydziale Chemicznym Katedry Chemii Radiacyjnej, przekształconej w 1966 roku w Instytut Techniki Radiacyjnej, a w 1970 roku w Międzyresortowy Instytut Techniki Radiacyjnej. Został jego pierwszym dyrektorem i był nim nieprzerwanie do 1994 roku, do chwili przejścia na emeryturę. W 1963 roku Jerzy Kroh został powołany na stanowisko profesora nadzwyczajnego, zaś w 1968 profesora zwyczajnego. W latach 1962-1966 był dziekanem Wydziału Chemii Społecznej, a w latach 1981-1987 rektorem Politechniki Łódzkiej. Dzięki jego wysiłkom w roku 1965 oddany został na użytek Instytutu gmach budynek odtąd głównych siedzib MITR. Dorobek naukowy Profesora Kroh obejmuje autorstwo lub współautorstwo ponad 380 oryginalnych publikacji, podręczników i monografii związanych z chemią fizyczną i radiacyjną. Wypromował 29 doktorów. Prowadził wykłady, wyczenia rachunkowe i laboratoria z chemii fizycznej oraz chemii radiacyjnej. Stworzył polską szkołę chemii radiacyjnej. Położył ogromne zasługi na polu międzynarodowej współpracy naukowej.

W kadencji rektorskiej Profesora Jerzego Kroh prowadzono w Uczelni prace inwestycyjne i remonty kapitalne wielu obiektów, m.in. Instytutu Włókien Sztucznych i Instytutu Pojazdów. Oddano do użytku budynek audytoryjny i budynek laboratoryjny Wydziału Elektrycznego, zbudowano magazyn gazów technicznych oraz zmodyfikowano system ciepłowniczy. W 1985 roku przeniesiono rektorat do wyremontowanego pałacyku przy ulicy ks. I. Skorupki 6/8. Profesor Jerzy Kroh pełnił szereg ważnych funkcji w środowisku naukowym. Był współzałożycielem i pierwszym prezesem Polskiego Towarzystwa Badań Radiacyjnych im. Marii Skłodowskiej-Curie. W latach 1981-1984 był przewodniczącym Konferencji Rektorów Uczelni Łódzkich, w latach 1990-1992 członkiem Prezydium PAN, a po przejściu na emeryturę, w latach 1996-1998, pełnił funkcję wiceprezydenta Łodzi ds. edukacji i nauki.

Profesor Kroh był laureatem wielu nagród i odznaczeń, w tym Orderu Srebrnej i Złotej Gwiazdy nadanym przez cesarza Japonii, Krzyża Komandorskiego Orderu Odrodzenia Polski, Medalu Komisji Edukacji Narodowej. W 1983 roku otrzymał godność i tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Strathclyde w Glasgow, w 1987 Uniwersytetu w Leeds, w 1988 Uniwersytetu w Pawii i Politechniki Łódzkiej w 1995. Był członkiem rzeczywistym PAN, członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Badań Radiacyjnych oraz członkiem honorowym Royal Society of Edinburgh. Profesor Jerzy Kroh zmarł 15 lutego 2016 roku w Łodzi.

1 9 4 5 - 2 0 2 0

*

1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Czesław Strumiłło (1930-2018)

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach 1987-1990

Prorektorzy w kadencji rektorskiej prof. Czesława Strumiłło w latach 1987-1990:

Prof. Tadeusz Jackowski (1987-1990),
Prof. Piotr Klemm (1987-1990),
Prof. Zbigniew Piotrowski (1987-1990),
Prof. Marek Trombski (1987-1990).

Urodził się 17 lutego 1930 roku w Wilnie. Studia ukończył na Wydziale Chemicznym Politechniki Łódzkiej w 1952 roku. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1960 roku, doktora habilitowanego w 1966 roku, tytuł profesora nadzwyczajnego w 1974 roku, a zwyczajnego w 1981 roku. Prace naukowe i dydaktyczne rozpoczął w Politechnice Łódzkiej w roku 1951 w Katedrze Inżynierii i Aparatury Chemicznej. W latach 1961-1962 był stypendystą British Council, a w latach 1981-1982 Royal Society. Od końca lat sześćdziesiątych rozwijał wraz ze współpracownikami badania w zakresie teorii i techniki suszenia. Jego działalność naukowa związana była z transportem ciepła i masy w procesach destylacji, odparowania, suszarnictwa, fluidyzacji oraz ich modyfikacji. Pod jego kierunkiem ukształtował się zespół naukowy o czołowej pozycji w dziedzinie suszenia w kraju i o uznanym autorytecie międzynarodowym, mający znaczny wkład w rozwój badań suszarniczych. Jako profesor wizytujący wygłaszał na zaproszenie wykłady w ośrodkach naukowych w Wielkiej Brytanii, RFN, Brazylii, Australii, Nowej Zelandii, we Włoszech, Norwegii, Chinach, Egipcie, Czechosłowacji, Białorusi i Kanadzie. Był członkiem rad redakcyjnych wielu czasopism zagranicznych. Prowadził aktywną działalność organizacyjną w zakresie nauki i dydaktyki. W latach 1984-1987 był prorektorem, a następnie w latach 1987-1990 rektorem Politechniki Łódzkiej, dziekanem Wydziału Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska w latach 1993-2000. Był dwukrotnie, w latach 1990-1996, wybierany do Komitetu Badań Naukowych, a w kadencji 1993-1996 przewodniczył Komisji Badań Stosowanych oraz był wiceprzewodniczącym KBN. Był ekspertem Ministra Edukacji Narodowej, wiceprezesem Łódzkiego Oddziału PAN, delegatem Polski do Drying Working Party oraz do Science Advisory Committee European Federation of Chemical Engineering. Był wiceprzewodniczącym Komitetu Inżynierii Chemicznej i Procesowej PAN oraz członkiem szeregu rad naukowych. Przewodniczył Polskim Misjom Naukowym w Japonii, RFN i Korei Południowej oraz uczestniczył w takiej misji w Wielkiej Brytanii w 1988 roku. W 1989 roku wybrany został na członka korespondenta, a w 2002 roku na członka rzeczywistego PAN.

W okresie kadencji Rektora Strumiłło pięciokrotnie zwiększono fundusze na zakup aparatury badawczej, co pozwoliło na możliwość znaczącego importu ze strefy dolarowej i w konsekwencji na zakup aparatury o najwyższych parametrach oraz wyposażenie Uczelni w nowoczesny sprzęt. Przeprowadzono poważne prace remontowe sieci elektrycznej, instalacji grzewczej oraz ogólnobudowlane w domach studenckich i pawilonach dydaktycznych. Kupiono i przekazano do użytku ośrodek wypoczynkowy w Szklarskiej Porębie.

Dorobek naukowy Profesora Strumiłło obejmuje autorstwo i współautorstwo 7 wydawnictw książkowych, ponad 200 publikacji w czasopiśmie i materiałach z konferencji naukowych, wiele wydawnictw monograficznych i rozdziałów w książkach. Był promotorem 15 przewodów doktorskich.

Profesor Strumiłło został w 1994 roku laureatem międzynarodowej nagrody *Award for excellence in drying research*, a w 1996 Nagrody Naukowej Miasta Łodzi. Odznaczony był m.in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Medalem Edukacji Narodowej. W 1989 roku otrzymał godność i tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Strathclyde w Glasgow, w 2000 roku Politechniki Łódzkiej, a w 2001 West Hungarian University. Zmarł w Łodzi 30 września 2018 roku.

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Jan E. Krysiński

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach
1990-1996 i 2002-2008

Prorektorzy w kadencjach rektorskich prof. Jana Krysińskiego
w latach 1990-1996 oraz latach 2002-2008:

Prof. Janusz Turowski (1990-1996),
Prof. Bolesław Bolanowski (1990-1996),
Prof. Roman Zarzycki (1990-1993),
Prof. Marek Trombski (1990-1993),
Prof. Józef Mayer (1993-1996),
Prof. Andrzej Włochowicz (1993-1996),
Prof. Stanisław Bielecki (2002-2008),
Prof. Andrzej Napieralski (2002-2008),
Prof. Stanisław Mitura (2002-2005),
Prof. Edward Jezierski (2002-2008),
Prof. Ireneusz Zbiciński (2005-2008).

Urodził się 29 sierpnia 1935 roku w Warszawie. Studia ukończył w 1957 roku na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej uzyskując dyplom magistra inżyniera. Na wydziale tym doktoryzował się w 1965 roku, habilitował w 1975, a w roku 1980 otrzymał tytuł profesora. Od 1991 roku jest profesorem zwyczajnym Politechniki Łódzkiej. Pracę w Politechnice Łódzkiej w Katedrze Ciepłych Maszyn Przepływowych rozpoczął w 1956 roku. W latach 1960-1965 kierował zespołem konstruktorów realizujących pierwszy polski turbin gazowej małej mocy do napędu pompy parowej. W roku 1965 rozpoczął pracę nad turbinami gazowymi i mikroturbinami tworząc jednocześnie w Instytucie Maszyn Przepływowych bardzo silny ośrodek badawczy. Od 1993 roku prowadzi prace nad zagadnieniami niestacjonarnego przepływu w stopniach osiowych turbin. Specjalizuje się w badaniach napędów mikroturbinowych, wykorzystania energii geotermalnej. W okresie 1977-1978 pracował w Uniwersytecie Paryża jako profesor wizytujący, a w latach 1981-1986 wykładał na uniwersytetach w Oranie, Brukseli i Quebecu oraz Politechnice w Montrealu. W latach 1987-1990 był dziekanem Wydziału Mechanicznego, a w okresie 1990-1996 przez dwie kadencje i w latach 2002-2008 przez dwie kolejne był rektorem Politechniki Łódzkiej. W okresie 1991-2007 był dyrektorem Instytutu Maszyn Przepływowych. Zajmował szereg ważnych stanowisk w szkolnictwie wyższym i w radach naukowych. W latach 1997-2000 był członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. W okresie 2002-2008 był członkiem Prezydium Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich, zaś w latach 2005-2008 przewodniczył Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych.

Rektor Jan Krysiński przyczynił się do powołania trzech nowych wydziałów, utworzenia Centrum Kształcenia Międzynarodowego w roku 1993 prowadzącego studia w języku angielskim i francuskim, Centrum Komputerowego w 1992 roku oraz w 1996 roku Centrum Diagnostyki i Terapii Laserowej. Rozwinął współpracę międzynarodową i wymianę studentów z zagranicą. Powołał Biuro Programów Międzynarodowych oraz Centrum Transferu Technologii. Istotnym jego osiągnięciem było wprowadzenie w 1995 roku nowego zdecentralizowanego systemu zarządzania i finansów, który wspomagany systemem informatycznym umożliwił sprawne zarządzanie Uczelnią. Ważne dla rozwoju Uczelni były również inwestycyjne ekipy Rektora Jana Krysińskiego. W latach 1990-1996 zakupiono sześć budynków fabrycznych (w tym 2 rezydencje fabrykanckie) oraz 2 ha terenu po Zakładach *LODEX*.

Dla pracowników i studentów Rektor Jan Krysiński zorganizował nowatorskie imprezy kulturalne *Muzyka na Politechnice*. Z jego inicjatywy powstało w roku 2007 Publiczne Ogólnokształcące Liceum Politechniki Łódzkiej. Przyczynił się także do powstania przy Politechnice Uniwersytetu Trzeciego Wieku oraz Uniwersytetu Dziecięcego.

Profesor Jan Krysiński jest autorem lub współautorem blisko 90 publikacji, 16 patentów i autorem podręcznika wydanego za granicą w języku francuskim. Wypromował 8 doktorów. Jest doktorem honoris causa: Uniwersytetu Strathclyde, Uniwersytetu Lyon 3, Uniwersytetu Technicznego w Sankt Petersburgu, Uniwersytetu Coventry, Akademii Techniczno-Humanistycznej w Bielsku-Białej i Politechniki Łódzkiej. Odznaczony został m.in. Krzyżem Komandorskim z Gwiazd Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, orderem papieskim „Pro Ecclesia et Pontifice” oraz orderami kawalerskimi francuskich Palm Akademickich i Legii Honorowej. Jest Honorowym Obywatelem Łodzi.

1 9 4 5 - 2 0 2 0 * 1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Józef Mayer (1939-2016)

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach 1996-2002

Prorektorzy w kadencji rektorskiej prof. Józefa Mayera w latach 1996-2002:

Prof. Krzysztof Kumiński 1996-2002,
Prof. PŁ Edward Rybicki 1996-2002,
Prof. PŁ Andrzej Jopkiewicz 1996-1999,
Prof. Andrzej Włochowicz 1996-1999,
Prof. Stanisław Wysocki 1999-2002,
Prof. Marek Trombski 1999-2001.

Urodził się 21 maja 1939 roku w Łodzi. Dyplom magistra in yniiera uzyskał w 1961 roku po ukończeniu studiów na Wydziale Chemicznym Politechniki Łódzkiej. W tym samym roku rozpoczął pracę w Katedrze Chemii Fizycznej. Doktoryzował się w roku 1968, habilitował w roku 1978, tytuł profesora uzyskał w 1988 roku, a stanowisko profesora zwyczajnego w 1994 roku. Odbił roczne staż naukowy na Uniwersytecie w Manchester w 1972 roku i w Glasgow na Uniwersytecie Strathclyde w roku akademickim 1979-1980. Jego zainteresowania naukowe skupiały się na chemii radiacyjnej. Badał procesy radiacyjne zachodzące w alkoholach i ich mieszaninach z w glowodorami, mechanizm tworzenia cząstek wzbudzonych w napromienionych w glowodorach, stabilizacji i reakcje jonorodników domieszek w układach skondensowanych ze szczególnym uwzględnieniem matryc polimerowych. Zajmował się również wykorzystaniem technik radiacyjnych do oczyszczania cieków włókienniczych. Prowadził wykłady, wykładania rachunkowe i laboratoryjne z zakresu chemii fizycznej, ze szczególnym uwzględnieniem chemii jądrowej i radiacyjnej. Był wietnym eksperymentatorem, projektował i własnoręcznie budował stanowiska do badań i wykładania laboratoryjnych. Działał aktywnie w Polskim Towarzystwie Badań Radiacyjnych, którego prezesem był w latach 1989-1995. W okresie 1984-1989 był członkiem Komitetu Nauk Jądrowych i Radiacyjnych PAN. W latach 1997-2004 był członkiem Rady ds. Atomistyki oraz Podkomisji Chemii Jądrowej i Radiacyjnej tej Rady. Był członkiem Rad Naukowych: Instytutu Chemii i Techniki Jądrowej w Warszawie, Centrum Chemii Polimerów PAN w Zabrze, Centrum Badań Molekularnych i Makromolekularnych PAN w Łodzi oraz Oddziału Polskiej Akademii Nauk w Łodzi.

Profesor Mayer pełnił w Politechnice Łódzkiej wiele odpowiedzialnych funkcji. W latach 1980-1987 był zastępcą dyrektora, a w latach 1994-2007 dyrektorem Międzyresortowego Instytutu Techniki Radiacyjnej. W latach 1987-1990 był prodziekanem, zaś w okresie 1990-1993 dziekanem Wydziału Chemicznego. W latach 1993-1996 pełnił obowiązki prorektora ds. studenckich, a następnie w latach 1996-2002 rektora Politechniki Łódzkiej. W okresie jego kadencji rektorskiej zakończono budowę pawilonów Wydziału Mechanicznego i Wydziału Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska, rozpoczęto i zakończono adaptację budynku *STOMIL* z przeznaczeniem na siedzibę Biblioteki Głównej, rozpoczęto adaptację budynku pofabrycznego *LODEX* do celów dydaktyczno-naukowych trzech wydziałów (FTiMS, Organizacji i Zarządzania oraz Elektrotechniki i Elektroniki), zbudowano pawilon Biblioteki Chemicznej, rozbudowano Centrum Diagnostyki i Terapii Laserowej oraz Instytut Maszyn Przepływowych. Ponadto rozpoczęto budowę obiektów z przeznaczeniem dla Studium Języków Obcych. Dorobek naukowy Profesora Józefa Mayera obejmuje około 100 publikacji. Był współautorem 2 podręczników z zakresu chemii radiacyjnej i skryptu *Laboratorium chemii fizycznej*. Był redaktorem czasopisma naukowego *Journal of Radioanalytical and Nuclear Chemistry*. Wypromował 4 doktorów. Odznaczony został m.in. Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz licznymi nagrodami Ministra Edukacji za działalność naukowo-dydaktyczną i organizacyjną. Uhonorowany został godnością i tytułem doktora honoris causa Uniwersytetu Strathclyde w Glasgow, Uniwersytetu Abertay Dundee i Akademii Techniczno-Humanistycznej w Bielsku-Białej. Zmarł w Łodzi 19 listopada 2016 roku.

1 9 4 5 - 2 0 2 0

*

1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Stanisław Bielecki

Rektor Politechniki Łódzkiej w latach 2008-2016

Prorektorzy w kadencjach rektorskich prof. Stanisława Bieleckiego w latach 2008-2016:

Prof. Ireneusz Zbiciński (2008-2011),
Prof. Piotr Szczepaniak (2008-2016),
Prof. Krzysztof Jókwiak (2008-2012),
Prof. Wojciech Wolf (2008-2012),
Prof. Piotr Paneth (2012-2016),
Prof. Sławomir Wiak (2012-2016),
Prof. Piotr Kula (2012-2016).

Urodził się 9 listopada 1946 roku w Sandomierzu. Po ukończeniu w 1970 roku studiów na Wydziale Chemii Społecznej Politechniki Łódzkiej i uzyskaniu stopnia magistra inżyniera rozpoczął pracę w Instytucie Biochemii Technicznej. Początkowo jego zainteresowania naukowe dotyczyły analizy biopolimerów i struktury komórkowej drożdży, a następnie skupił się na badaniach dotyczących drobnoustrojowych enzymów litycznych depolimeryzujących ściany żywych komórek różnych grup drobnoustrojów. Obecnie zajmuje się biokatalizą, enzymatyczną syntezą oligosacharydów, syntezą bakteryjnej celulozy i biotechnologią molekularną. Dysertację doktorską obronił w 1978 roku. W roku 1990 uzyskał stopień doktora habilitowanego. Oba stopnie uzyskał w Politechnice Łódzkiej. W 1993 roku został profesorem nadzwyczajnym Politechniki Łódzkiej, w roku 1999 uzyskał tytuł profesora, a w 2002 roku stanowisko profesora zwyczajnego. W roku 1975 przebywał na stażu naukowym na Uniwersytecie w Osace, a w 1988 roku na Uniwersytecie Strathclyde w Glasgow. Był współorganizatorem pierwszego w Polsce kierunku kształcenia w zakresie biotechnologii, jak również aktywnie uczestniczył w pracach Europejskiej Federacji Biotechnologii od momentu jej powstania w 1978 roku. Od 1992 roku był zastępcą dyrektora, zaś od 1998 roku jest dyrektorem Instytutu Biochemii Technicznej. W latach 1993-1996 był prodziekanem, a w okresie 1996-2002 dziekanem Wydziału Chemii Społecznej i Biotechnologii. W latach 2002-2008 pełnił funkcję prorektora, a w latach 2008-2016 rektora Politechniki Łódzkiej. Od 2012 roku do 2016 roku był wiceprzewodniczącym Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich, w latach 2016-2019 wiceprzewodniczącym Komisji ds. Współpracy Międzynarodowej KRASP, zaś w latach 2019-2020 przewodniczącym tej komisji. W 2016 roku został powołany przez Marszałka Województwa Łódzkiego na członka Rady Innowacji Województwa Łódzkiego. Aktywnie działa w różnych krajowych i międzynarodowych towarzystwach naukowych m.in. od 1978 roku jest członkiem Polskiego Towarzystwa Technologów i Inżynierów, od 1983 roku członkiem Komitetu Naukowego European Section on Applied Biocatalysis, a od 1996 jest członkiem Zarządu Głównego i Przewodniczącym Sekcji Biotechnologii Polskiego Towarzystwa Biochemicznego.

Dorobek naukowy Profesora Bieleckiego obejmuje ponad 200 publikacji w tym 21 patentów i 17 zgłoszeń patentowych. Wypromował 15 doktorów.

W kadencjach Rektora Stanisława Bieleckiego nastąpił znaczny wzrost liczby kierunków studiów. W 2013 roku oddano do użytku nowe siedziby Wydziału Mechanicznego - *Fabryk Inżynierów XXI wieku*. W 2014 roku, po kilku latach intensywnych starań, rozpoczęto budowę Łódzkiego Akademickiego Centrum Sportowo-Dydaktycznego z pływalnią rozmiarów „olimpijskich”. W roku 2015 otwarto Centrum Technologii Informatycznych, z laboratoriów którego korzysta każdego roku ponad 1500 studentów z różnych wydziałów Politechniki Łódzkiej oraz oddano także, po roku od uroczystości wmurowania kamienia węgielnego, nowy budynek Wydziału Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska *LabFactor*. Profesor Bielecki został uhonorowany wieloma wyróżnieniami i odznaczeniami m.in. Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, francuskim Krzyżem Komandorskim Orderu Palm Akademickich oraz wyróżniony godnością i tytułem doktora honoris causa Uniwersytetu Strathclyde w Glasgow. Od wielu lat zaangażowany jest w działalność Stowarzyszenia Wychowanków Politechniki Łódzkiej. W 2011 roku został przyjęty w poczet honorowych członków Stowarzyszenia.

1 9 4 5 - 2 0 2 0

*

1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Profesor Sławomir Wiak

Rektor Politechniki Łódzkiej od 2016 roku

Prorektorzy w kadencji rektorskiej prof. Sławomira Wiaka w latach 2016-2020:

Prof. Ireneusz Zbiciński (2016-2020),

Prof. Dariusz Gawin (2016-2020),

Dr hab. inż. Witold Pawłowski, prof. PŁ (2016-2020),

Prof. Grzegorz Błak (2016-2019),

Prof. Krzysztof Jóźwik (2019-2020).

Urodził się 14 sierpnia 1948 roku w Janówku. W 1967 roku ukończył Technikum Elektrotechniczne w Łychlinie i rozpoczął studia na Wydziale Elektrotechniki, Elektroniki, Informatyki i Automatyki Politechniki Łódzkiej, które ukończył w 1973 roku. W tym samym roku rozpoczął pracę w Politechnice Łódzkiej w Instytucie Transformatorów, Maszyn i Aparatów Elektrycznych. W 1979 roku obronił pracę doktorską i uzyskał stopień doktora nauk technicznych. W 1990 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego, a w 2002 tytuł profesora. Jest specjalistą w dyscyplinie informatyki i elektrotechniki. Przedmiotem zainteresowania naukowego Profesora Wiaka są komputerowo wspomagane projektowanie, zastosowanie sztucznej inteligencji w projektowaniu mikrosystemów, modelowanie i symulacja komputerowa, inżynieria oprogramowania, bazy danych, systemy ekspertowe i elektrodynamika techniczna. W 2005 roku objął stanowisko profesora zwyczajnego. Od roku 2007 jest dyrektorem Instytutu Mechatroniki i Systemów Informatycznych na Wydziale Elektrotechniki, Elektroniki, Informatyki i Automatyki, zaś w latach 2008-2012 był dziekanem tego Wydziału. W kadencji 2012-2016 był prorektorem ds. edukacji, a od roku 2016 jest rektorem Politechniki Łódzkiej. Pełnił wiele funkcji administracyjnych i organizacyjnych w Uczelni, uczestniczył w opracowywaniu interdyscyplinarnych programów rozwojowych, analiz i studiów strategicznych na poziomie regionu, kraju i na arenie międzynarodowej.

W kadencji rektorskiej Profesora Wiaka w 2017 roku oddano do użytku *Zatok Sportu* - Łódzkie Akademickie Centrum Sportowo-Dydaktyczne. W grudniu 2017 roku, po wielu latach użytkowania przez miasto, park im. ks. bp. M. Klepacza o powierzchni 2,7 ha, wpisany do rejestru zabytków, stał się formalnie własnością Politechniki Łódzkiej. Park zyskał stylowe ogrodzenie o długości 730 m. W roku 2019 wmurowano kamień węgielny pod budowę nowoczesnego gmachu konferencyjno - dydaktyczno - laboratoryjnego: *Alchemium - magia chemii jutra* będącego nowym siedzibą Wydziału Chemicznego. W związku z wdrożeniem reformy nauki i szkolnictwa wyższego wprowadzono w Politechnice Łódzkiej liczne zmiany stwarzające lepsze perspektywy rozwoju nauki, kształcenia przyszłych kadr oraz dające szansę na wzmocnienie pozycji Uczelni na arenie krajowej i zagranicznej.

Dorobek naukowy Profesora Sławomira Wiaka obejmuje ponad 400 artykułów naukowych i 18 monografii. Współpracuje z wieloma uniwersytetami, w tym Southampton, Pawii, Mariborze, Pilźnie, Coimbrze, Vigo, Arras, METU. Wielokrotnie przebywał na stażach zagranicznych. Brał udział w licznych projektach badawczych krajowych i zagranicznych. Jest członkiem 18 Komitetów Naukowych Konferencji i Rad Naukowych. Jako ekspert uczestniczył w Komitecie doradczym monitorującym wdrażanie narodowego programu Foresight Polska 2020. W 2020 roku powołany został do Kolegium Doradców przy Prezesie Centrum Łukasiewicza.

Profesor Sławomir Wiak odznaczony został Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, srebrnym Medalem Aleksandra Wolty nadanym przez Uniwersytet w Pawii, Honorową Odznaką Miasta Łodzi, Medalem *Pro Patria* oraz Medalem im. prof. Eugeniusza Jezierskiego nadanym przez SEP. Jest laureatem Nagrody Indywidualnej i Zespołowej Polskiej Akademii Nauk. Nowgorodzki Uniwersytet Państwowy w 2017 roku i Uniwersytet d'Artois w Arras w 2018 roku nadały Profesorowi Sławomirowi Wiakowi godność i tytuł doktora honoris causa.

1 9 4 5 - 2 0 2 0

*

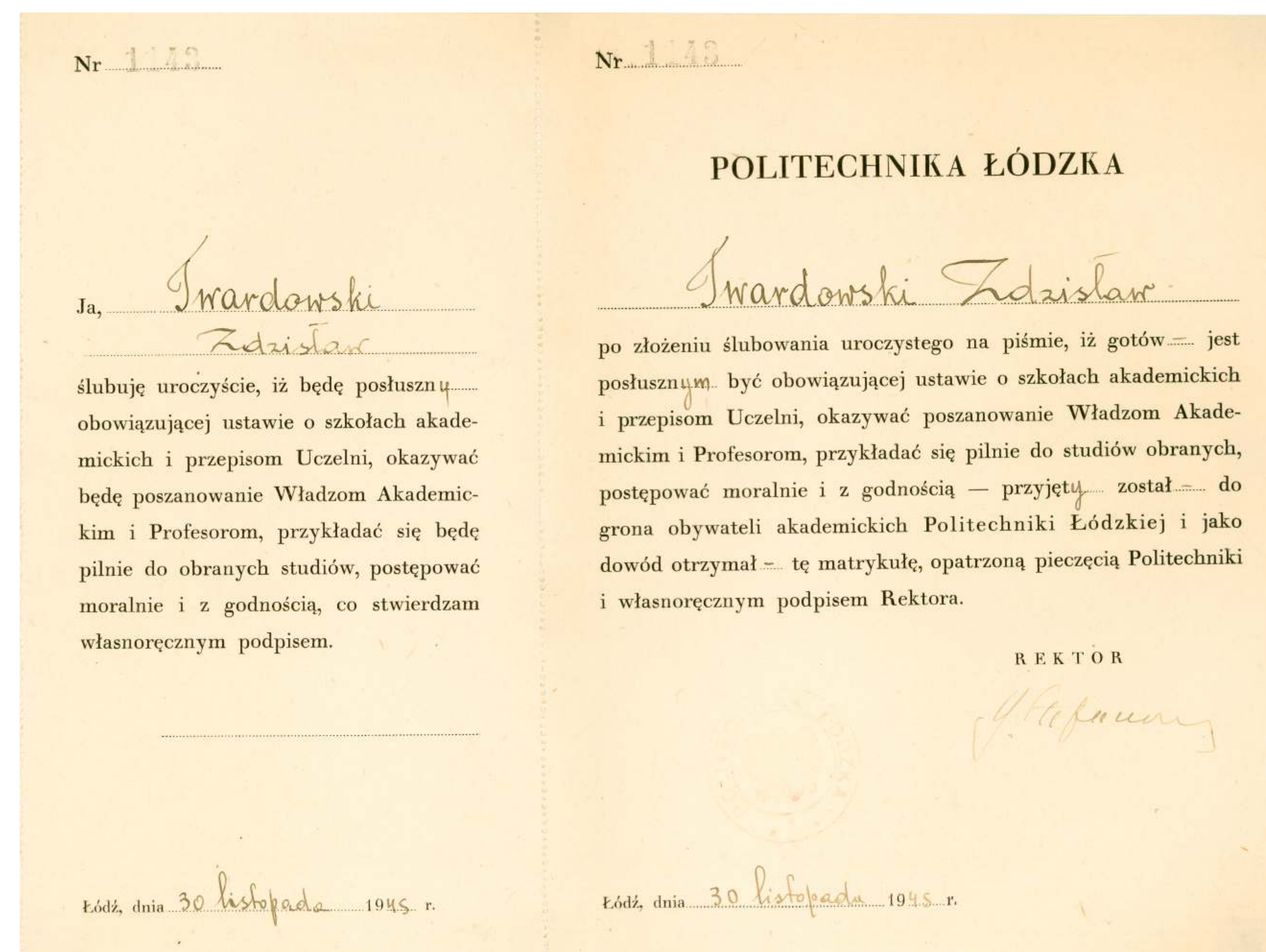
1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

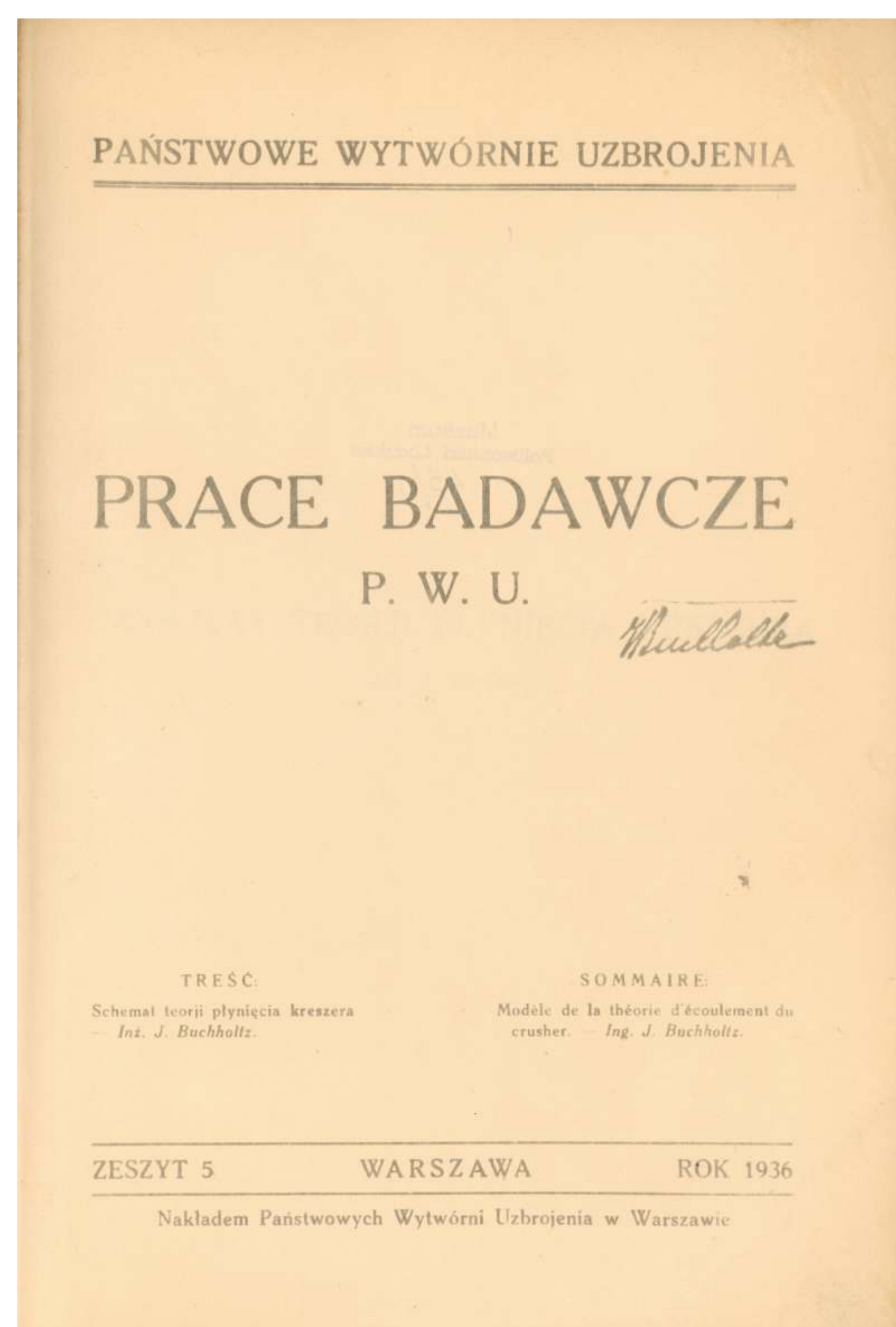
WYDZIAŁ MECHANICZNY

Wydział Mechaniczny utworzony został wraz z przyporządkowanym mu Oddziałem Włókienniczym na mocy dekretu z dnia 24 maja 1945 roku, jednocześnie z powołaniem Politechniki Łódzkiej. Od początku Wydział był jednostką silnie naukowo-dydaktyczną, zebraniem kadry profesorskiej o dużym doświadczeniu naukowym, dydaktycznym i organizacyjnym. W skład tej kadry, rekrutowanej głównie z profesorów Politechniki Warszawskiej, wchodziło 16 samodzielnych pracowników naukowych, a wśród nich wielu o uznanym międzynarodowym autorytecie. Pierwsze posiedzenie Rady Wydziału odbyło się 26 czerwca 1945 roku, na którym po wyborze na pierwszego dziekana Wydziału prof. Bolesława Tołłoczko, podjęto szereg zasadniczych decyzji mających historyczne znaczenie dla ukształtowania Wydziału. Postanowiono uruchomić zajęcia dydaktyczne od razu na wszystkich czterech latach studiów, na pięciu

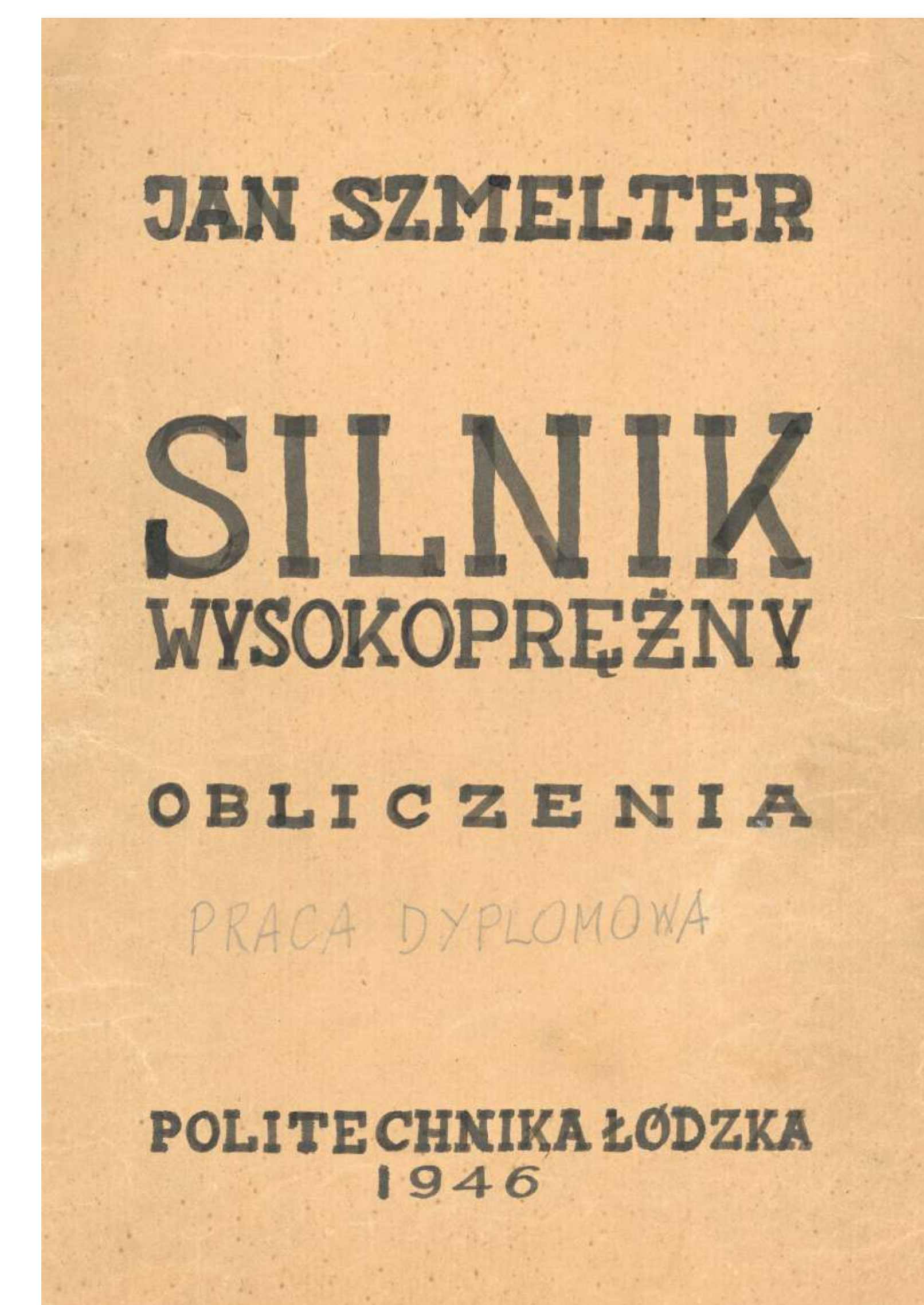
kierunkach specjalizacyjnych: *energetyczno-konstrukcyjnym, kolejowo-komunikacyjnym, samochodowym, technologicznym i włókienniczym*. Powyższe postanowienie uwzględniało z jednej strony różny poziom zaawansowania w studiach zgłaszających się studentów, z drugiej zaś strony wychodziło naprzeciw aktualnym potrzebom odbudowy naszego kraju. Realizacja tych wymagań wymagała niezwykłego zaangażowania i poświęcenia wszystkich pracowników Wydziału, aby w tak krótkim czasie możliwe było podjęcie statutowych działań Wydziału. Ogromny wkład w tym czasie włożył prof. Bohdana Stefanowski i jego najbliższych współpracowników: mgr inż. Wiktorii Morozowskiej, mgr inż. Jerzego Młodzieckiego i mgr inż. Mariana Mieszkowskiego. W roku akademickim 1945/46 studia rozpoczęło 523 studentów, w tym 259 na pierwszym roku studiów, powstało pięć katedr oraz siedemnaście zakładów. Mimo ogromnych trudności spowodowanych brakiem pomieszczeń dla jednostek organizacyjnych Wydziału, audytoriów oraz niezbędnego wyposażenia, rok studiów w pierwszym roku akademickim przebiegał zgodnie z planem. Wykłady odbywały się w różnych pomieszczeniach położonych w różnych punktach miasta, najczęściej w salach łódzkich szkół, a ćwiczenia laboratoryjne i praktyczne zostały zorganizowane w zakładach przemysłowych. Dzięki temu w roku akademickim 1946/47 studia ukończyło 46 osób z tytułem magistra inżyniera.

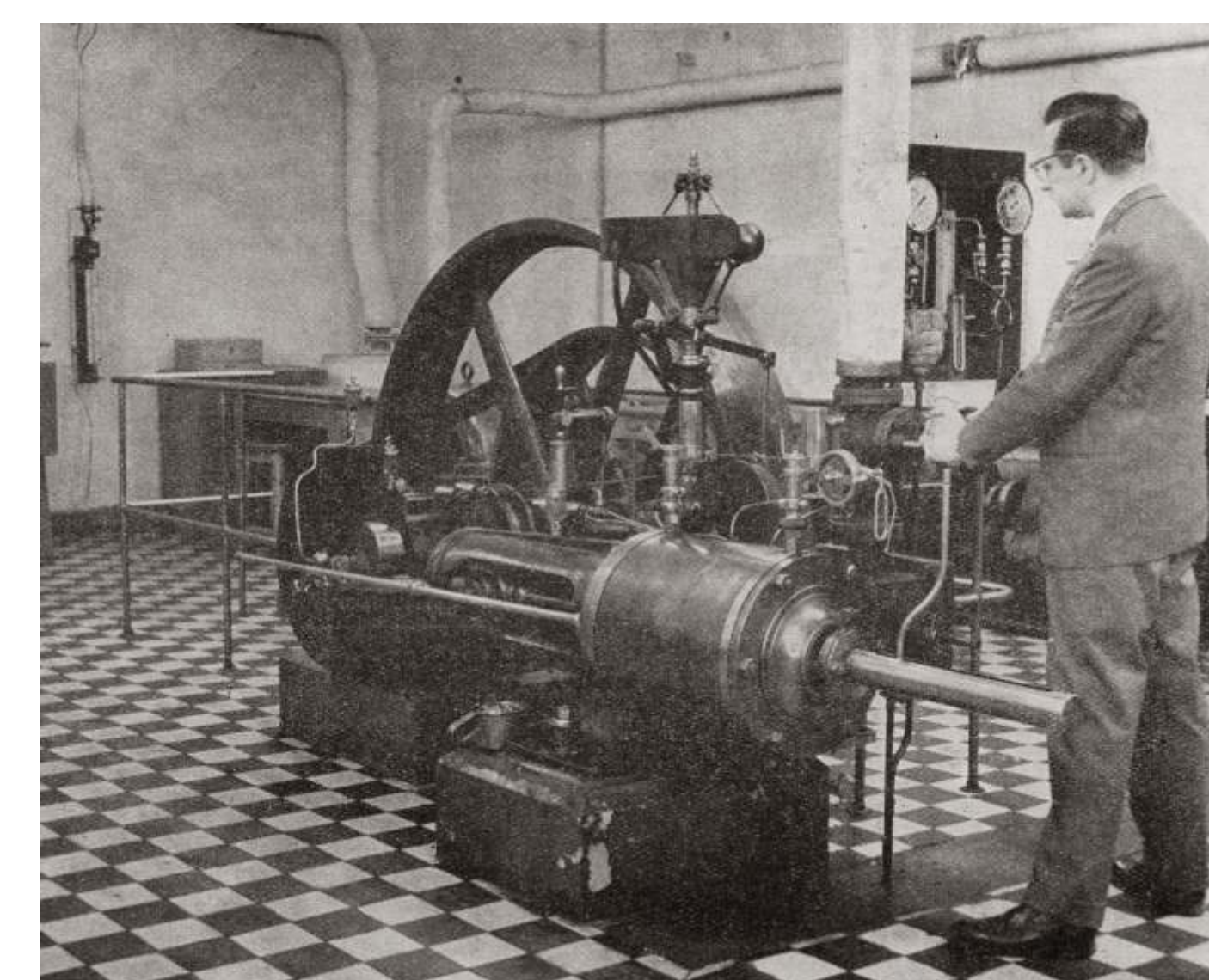
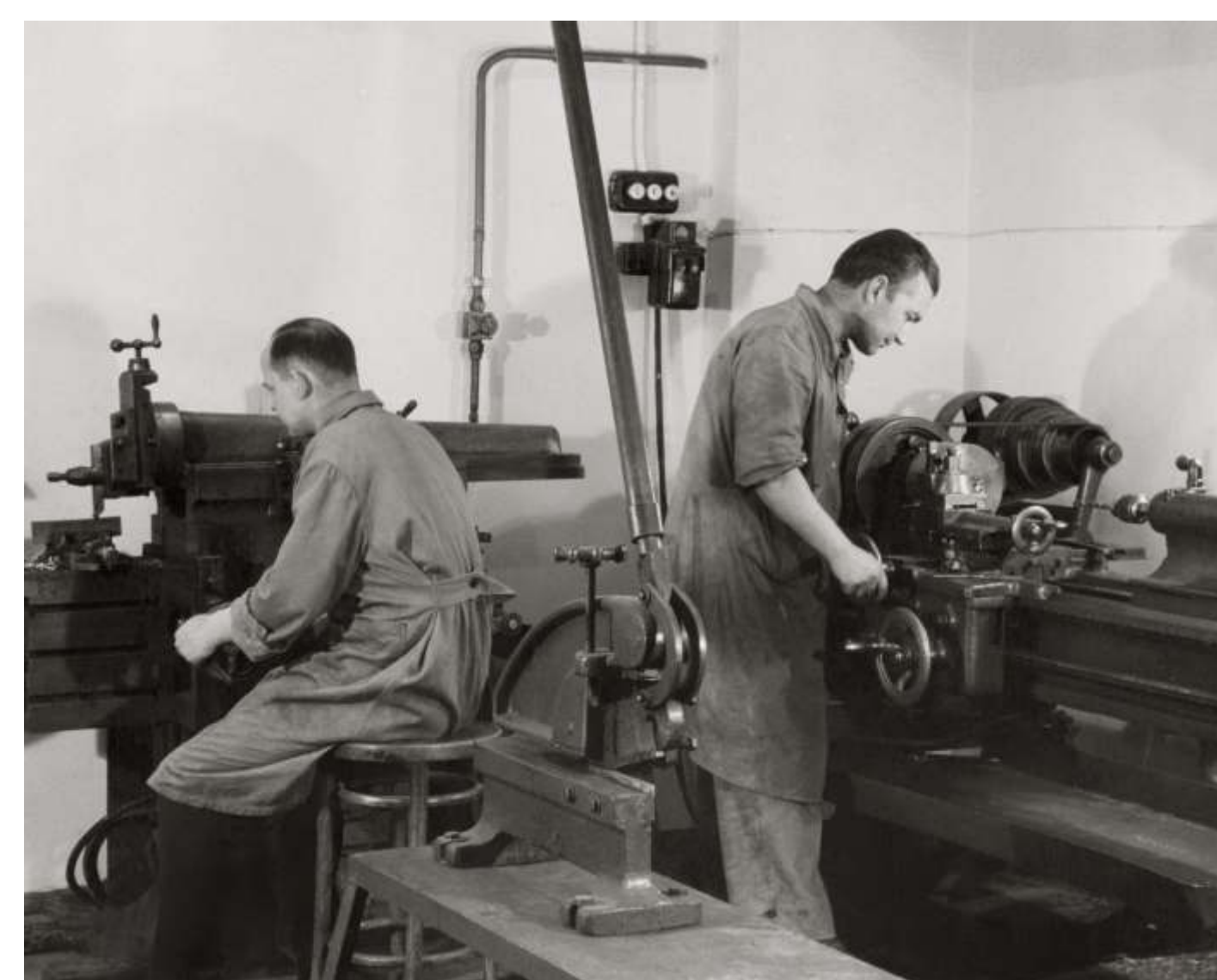
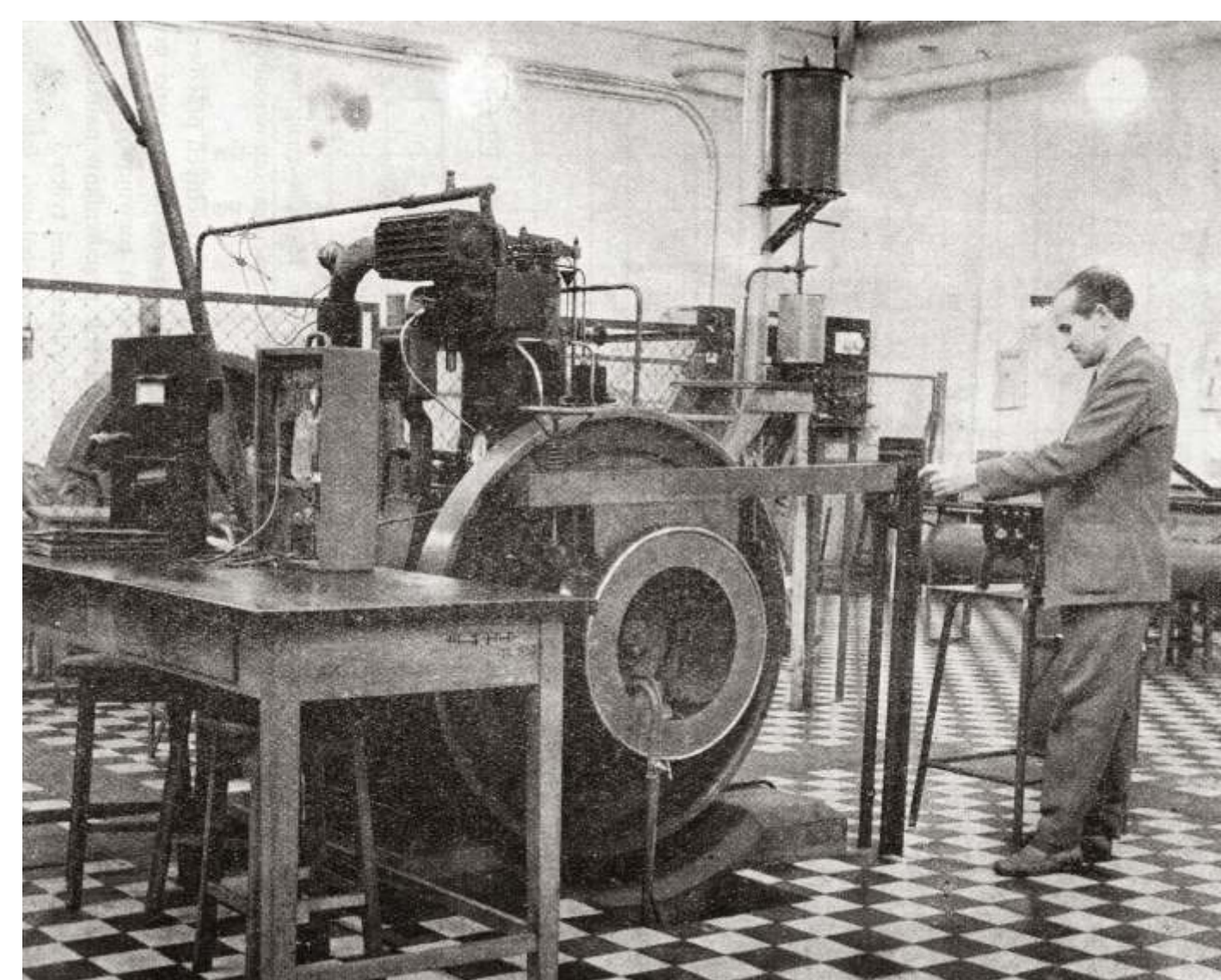
Matrykuła z 1945 roku.

Pierwsza praca doktorska obroniona w Politechnice Łódzkiej w 1946 roku autorstwa Jana Buchholtza, który od 1945 roku a do przejścia na emeryturę w roku 1960 był kierownikiem Katedry Mechaniki Ogólnej na Wydziale Mechanicznym.

Pierwsza praca dyplomowa autorstwa Jana Szmeltera obroniona w Politechnice Łódzkiej w 1946 roku.

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

DZIEKANI WYDZIAŁU:

Prof. Bolesław Tołłoczko	(1945-1946)
Prof. Kazimierz Zembrzuski	(1946-1948)
Prof. Aleksander Uklański	(1948-1952)
Prof. Jan Werner	(1952-1954)
Prof. Jerzy Werner	(1954-1955)
Prof. Michał Skarbiński	(1955-1956)
Prof. Aleksy Piłkiewicz	(1956-1958)
Prof. Jerzy Leyko	(1958-1960)
Prof. Jerzy Werner	(1960-1962)
Prof. Janusz Szreniawski	(1962-1964)
Prof. Włodzimierz Merc	(1964-1966)
Prof. Zdzisław Parszewski	(1966-1969)
Prof. Władysław Gundlach	(1969-1971)
Prof. Jerzy Lanzendoerfer	(1971-1975)
Doc. Ryszard Przybylski	(1975-1977)
Doc. Mirosław Banasiak	(1977-1981)
Prof. Zbyszko Kazimierski	(1981-1987)
Prof. Jan Krysiński	(1987-1990)
Prof. Andrzej Koziarski	(1990-1996)
Prof. Marian Królak	(1996-2002)
Prof. Piotr Kula	(2002-2008)
Prof. Bogdan Kruszyński	(2008-2016)
Prof. Tomasz Kubiak	(2016-2020)

WYDZIAŁ MECHANICZNY

W miarę upływu lat zwi kszały si zadania i zakres działalno ci Wydziału. Zmianom ulegały istniej ce jednostki organizacyjne. Przybywało nowych katedr i zakładów. Jednocześnie nie ze zmianami strukturalnymi wprowadzano zmiany programów nauczania. W 1970 roku nast piła zasadnicza zmiana wewn trznej struktury organizacyjnej Wydziału Mechanicznego. Na mocy Zarz dzenia Ministra O wiaty i Szkolnictwa Wy szego w miejsce katedr i zakładów zostały utworzone instytuty, jako podstawowe jednostki organizacyjne. Na Wydziale Mechanicznym Politechniki Łódzkiej zostało utworzonych siedem instytutów. Powoływanie nowych rodzajów studiów i nowych specjalno ci przynosiło, w dalszych latach, kolejne zmiany struktury. W skład Wydziału wchodz obecnie nast puj ce jednostki naukowo-

dydaktyczne:

Instytut In ynierii Materiałowej, Instytut Maszyn Przepływowych, Instytut

Obrabiarek i Technologii Budowy Maszyn, Katedra Automatyki, Biomechaniki i Mechatroniki, Katedra Dynamiki Maszyn, Katedra Wytrzymałości Materiałów i Konstrukcji, Katedra Pojazdów i Podstaw Budowy Maszyn, Katedra Technologii Materiałowych i Systemów Produkcji.

Zespół pracowników naukowych Wydziału ulegał w okresie siedemdziesi ciopi ciolecia znacznym i oczywistym zmianom. Obecnie na Wydziale pracuje ponad 200 pracowników naukowo-dydaktycznych (w tym 25 profesorów tytularnych i 30 doktorów habilitowanych). Studia na Wydziale Mechanicznym odbywaj si według zreformowanego systemu studiów zgodnego z tendencjami europejskimi. Wydział kształci studentów na sze ciu kierunkach: *automatyka i robotyka, energetyka, in ynieria materiałowa, mechanika i budowa maszyn oraz mechatronika i transport.*

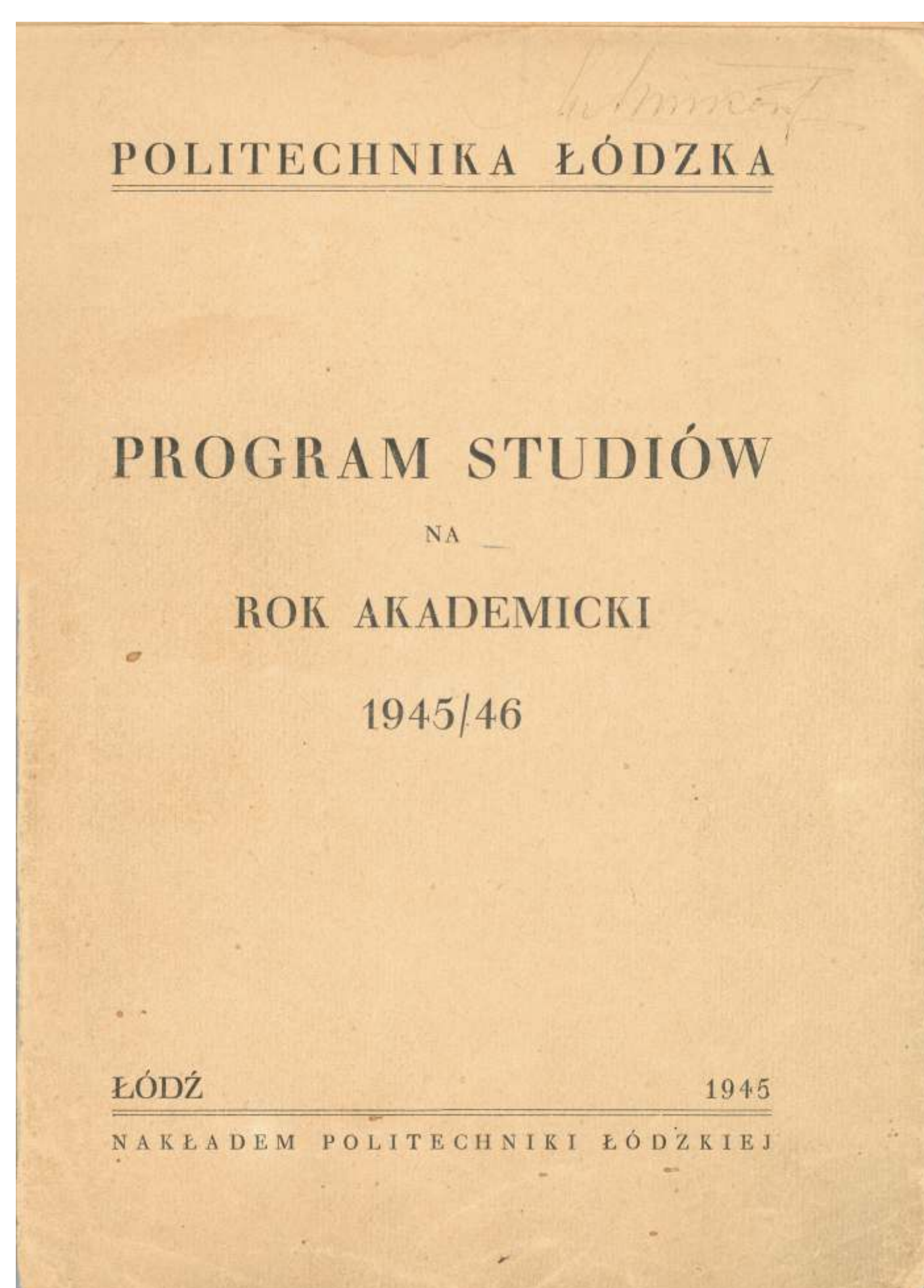

Fabryka In ynierów XXI wieku Politechniki Łódzkiej. Nowoczesny obiekt dydaktyczno-laboratoryjny Wydziału Mechanicznego. W pi ciokondygnacyjnym budynku znajduj si : 22 laboratoria, 5 sal wykładowych, 8 sal seminaryjnych, 26 pracowni dydaktycznych i dydaktyczno-laboratoryjnych, 5 pracowni informatycznych oraz 3 sale teleinformatyczne.

Instytut Maszyn Przepływowych Wydziału Mechanicznego Politechniki Łódzkiej, ul. Wólcza ska 219/223. Budynek został przebudowany i rozbudowany dla potrzeb Instytutu w 2002 roku.

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

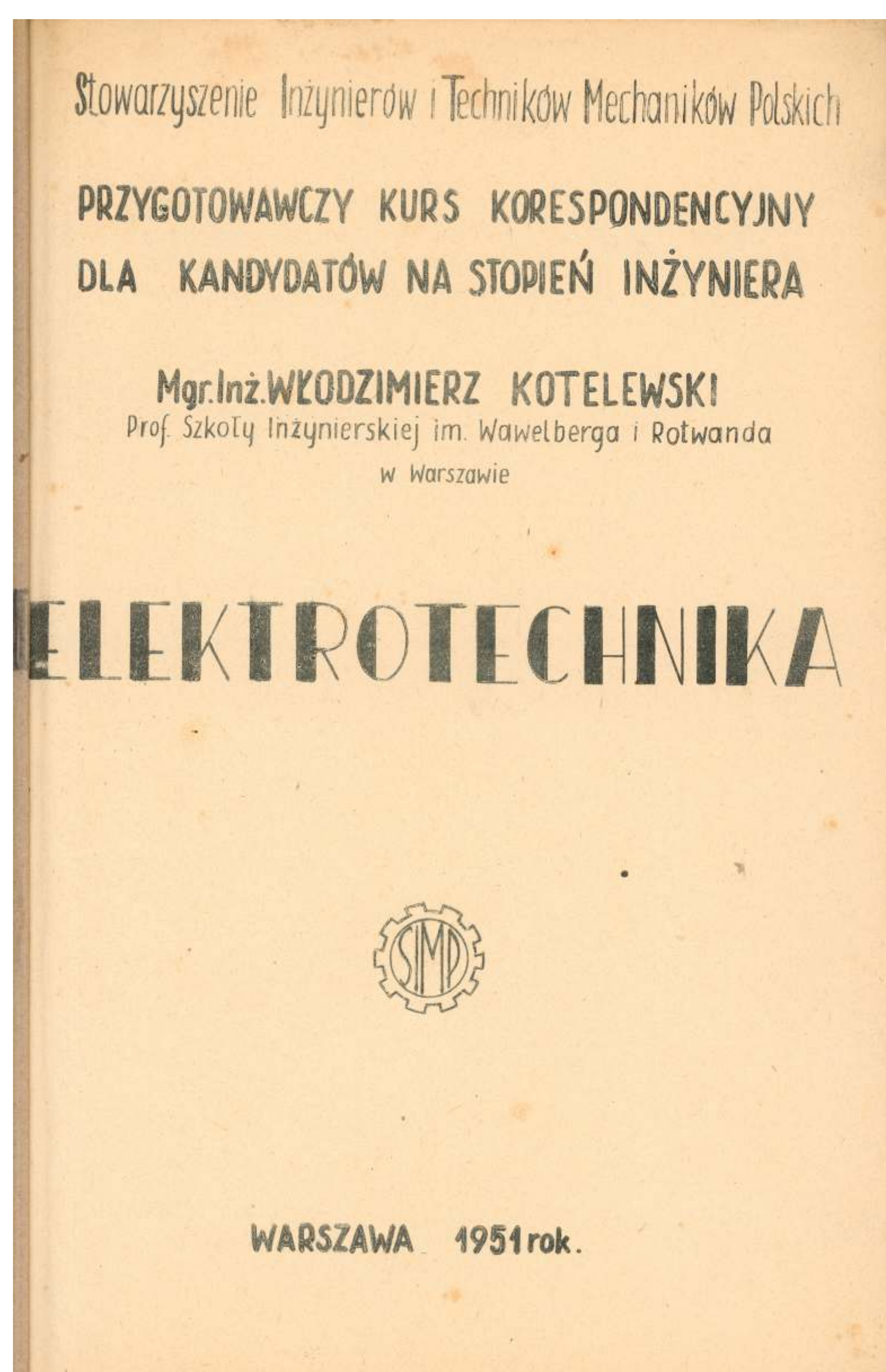
Pierwszy program studiów na rok akademicki 1945/46.

WYDZIAŁ ELEKTROTECHNIKI, ELEKTRONIKI, INFORMATYKI I AUTOMATYKI

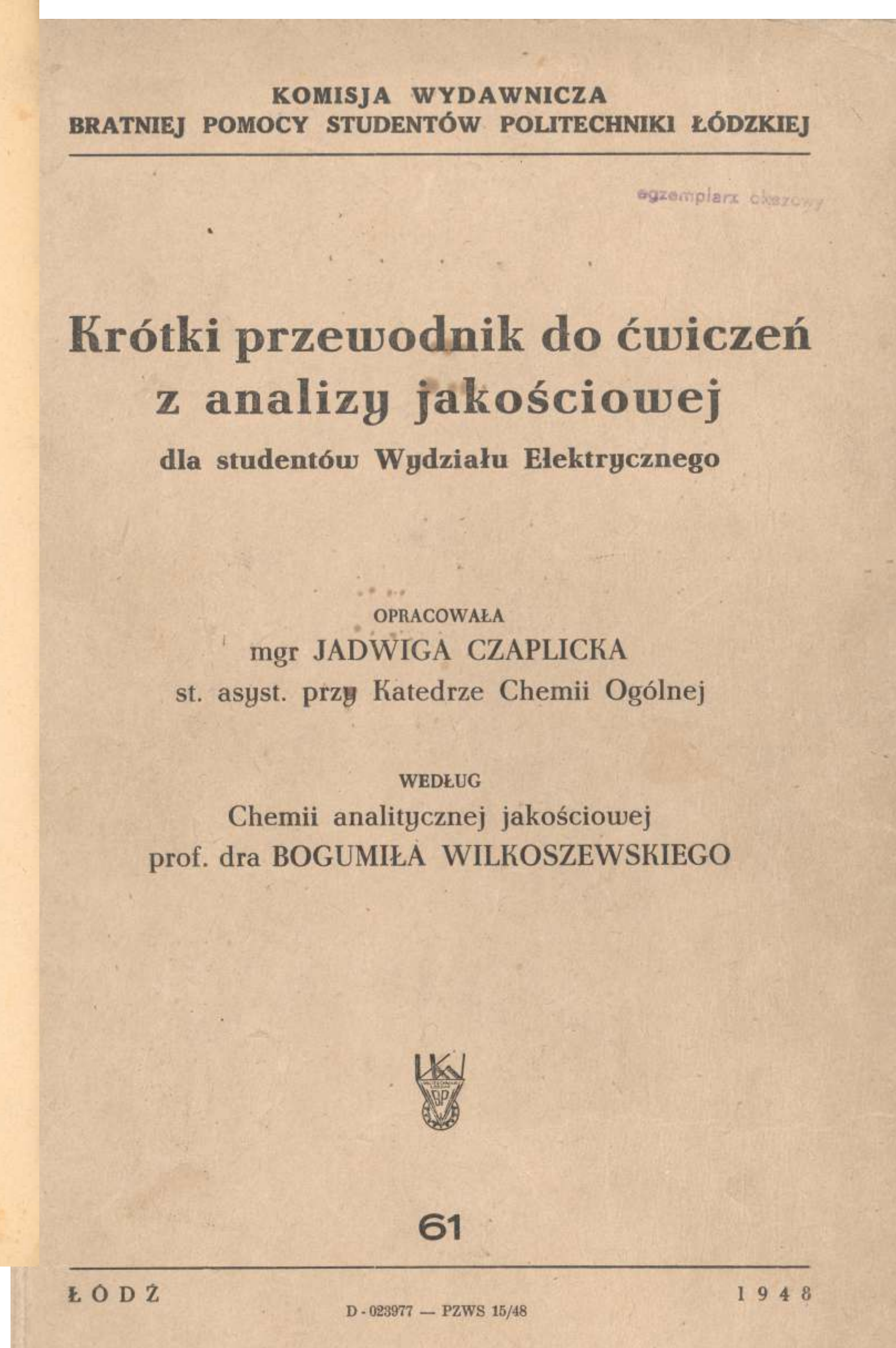
Wydział Elektryczny Politechniki Łódzkiej powołany został wraz z powstaniem Uczelni 24 maja 1945 roku. W tym trudnym początkowym okresie tworzyli go wybitni profesorowie, uczeni i nauczyciele oraz grono znanych specjalistów z przedwojennych zakładów przemysłowych. Na pierwszym posiedzeniu Rady Wydziału w dniu 26 czerwca 1945 roku pod przewodnictwem prof. Janusza Groszkowskiego ustalono strukturę organizacyjną Wydziału i zadania katedr. Początkowo uruchomiono dwa oddziały: oddział prądów silnych i oddział telekomunikacji. Czas studiów wynosił cztery lata i pierwsze dwa lata były wspólne dla obu oddziałów. Oddział prądów silnych podzielono na dwie sekcje: energetyczną oraz konstrukcyjną. Aby umożliwić studia osobom, które rozpoczęły je przed wojną lub w czasie okupacji, program studiów opracowano od razu dla wszystkich czterech lat studiów. W roku akademickim 1945/46 na pierwszy rok studiów, na podstawie egzaminu wstępnego, przyjęto 153 kandydatów. Na lata następne przyjęto studentów, którzy przerwali studia w 1939 roku oraz słuchaczy Państwowej Wyższej Szkoły Technicznej w Warszawie. W roku akademickim 1948/49 wprowadzono nauczanie dwustopniowe. Studia inżynierskie prowadzono do końca roku akademickiego 1956/57, a studia magisterskie do końca 1957/58. Od roku akademickiego 1954/55 wprowadzono jednolite studia pięcioletnie magisterskie. Aktualnie prowadzony jest dwustopniowy system kształcenia oparty na nowych programach studiów i Europejskim

Systemie Punktów (ECTS). Wydział Elektrotechniki, Elektroniki, Informatyki i Automatyki prowadzi studia stacjonarne i niestacjonarne pierwszego i drugiego stopnia oraz studia trzeciego stopnia. Obecnie wiedzę zdobywa około czterech tysięcy studentów na wszystkich rodzajach i poziomach studiów.

W skład Wydziału wchodzi obecnie następujące jednostki organizacyjne: Instytut Automatyki, Instytut Elektroenergetyki, Instytut Elektroniki, Instytut Informatyki Stosowanej, Instytut Mechatroniki i Systemów Informatycznych, Instytut Systemów Inżynierii Elektrycznej, Katedra Aparatów Elektrycznych, Katedra Mikroelektroniki i Technik Informatycznych, Katedra Przyrządów Półprzewodnikowych i Optoelektronicznych.

Pierwsze powojenne wydawnictwa Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich oraz Stowarzyszenia Bratnia Pomoc Studentów Politechniki Łódzkiej.

Fragment laboratorium Zakładu Maszyn Elektrycznych Wydziału Elektrycznego, w którym prowadzono prace nad zagadnieniami związanymi z konstrukcją, eksploatacją i pomiarami transformatorów oraz maszyn asynchronicznych, synchronicznych i prądu stałego. 1948 rok

1 9 4 5 - 2 0 2 0 * 1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

WYDZIAŁ ELEKTROTECHNIKI, ELEKTRONIKI, INFORMATYKI I AUTOMATYKI

DZIEKANI WYDZIAŁU:

Prof. dr Janusz Groszkowski	(1945)
Prof. Stanisław Koczowski	(1945-1948)
Prof. Witold Iwaszkiewicz	(1948-1952)
Prof. Eugeniusz Jezierski	(1952-1953)
Doc. Czesław Dąbrowski	(1953-1956)
Prof. Bronisław Sochor	(1956-1959)
Prof. Władysław Pełczewski	(1959-1960)
Prof. Karol Przanowski	(1960-1962)
Prof. Stanisław Dzierzbicki	(1962-1966)
Prof. Tadeusz Koter	(1966-1969)
Prof. Zdzisław Pomykański	(1969-1973)
Prof. Zdzisław Szczepański	(1973-1981)
Prof. Bolesław Bolanowski	(1981-1987)
Prof. Maciej Pawlik	(1987-1990)
Prof. Krzysztof Kumiński	(1990-1996)
Prof. Jan Leszczyński	(1996-2002)
Prof. Andrzej Materka	(2002-2008)
Prof. Sławomir Wiak	(2008-2012)
Dr hab. inż. Sławomir Hausman, prof. uczelni	(2012-2020)

Rozpoczynając w 1945 roku swoją działalność, Wydział nie miał jeszcze własnych pomieszczeń. Wykłady i ćwiczenia prowadzone były w lokalach wypożyczonych od rozmaitych szkół i instytucji rozrzuconych w różnych punktach miasta. Przystosowanie pofabrycznego gmachu przy ulicy Gdańskiej 155, który otrzymała Uczelnia, postawiono szybko, ale dopiero w roku 1948 większość katedr mogła rozpocząć pracę we własnych pomieszczeniach. Rozwój katedr i specjalizacji oraz wzrost liczby studentów sprawiły, że dawano się coraz bardziej odczuwać szczupłość warunków lokalowych. Jednocześnie stary budynek tzw. Gmach Główny, poddawany licznym adaptacjom, przestał spełniać wymogi bezpieczeństwa budowlanego. Władze Uczelni podjęły decyzję o jego rozbiórce i budowie nowych gmachów. W 1970 roku Wydział Elektryczny otrzymał nowy gmach. W latach 1972-1981 nastąpił dalszy proces rozbudowy bazy lokalowej Wydziału, który obejmował opracowanie założeń, wykonanie projektów budowlanych oraz wznoszenie i wykończenie nowych gmachów. Następnie w 2004 roku Wydział otrzymał nowoczesne audytoria i laboratoria w odremontowanym budynku dawnej fabryki Fryderyka W. Schweikerta zwanym ze względu na liczbę jego wykładowców Budynkiem Trzech Wydziałów. Nieustanny rozwój zadań dydaktycznych i naukowych spowodował konieczność zmiany nazwy Wydziału. I tak, 27 września 1991 roku nazwa zmieniona została na Wydział Elektrotechniki i Elektroniki, a następnie 1 stycznia 2006 roku na Wydział Elektrotechniki, Elektroniki, Informatyki i Automatyki. Prace o charakterze naukowo-badawczym prowadzone były na Wydziale od pierwszych lat jego istnienia. Obecnie Wydział zatrudnia około 250 nauczycieli akademickich, którzy prowadzą badania naukowe i zajęcia dydaktyczne w zakresie: elektroniki, elektrotechniki, automatyki i robotyki, informatyki, telekomunikacji, transportu, energetyki oraz mechatroniki i inżynierii biomedycznej.

Gmach Główny, w którym w pierwszym okresie odbywała się większość wykładów i zajęć audytoryjnych dla studentów wszystkich trzech wydziałów: Mechanicznego, Elektrycznego i Chemicznego. Widok od strony terenu Politechniki Łódzkiej. 1948 rok

Katedra Mikroelektroniki i Technik Informatycznych Wydziału Elektrotechniki, Elektroniki, Informatyki i Automatyki, ul. Wólczowska 221/223. 2018 rok

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

DZIEKANI WYDZIAŁU:

Prof. Tadeusz Wojno	(1945)
Prof. Alicja Dorabalska	(1945-1947)
Prof. Edward Józefowicz	(1947-1948)
Prof. Alicja Dorabalska	(1948-1951)
Prof. Edward Józefowicz	(1951-1953)
Z-ca prof. Witold Janowski	(1953-1954)
Prof. Edmund Trepka	(1954-1956)
Prof. Bolesław Bochwic	(1956-1958)
Prof. Edward Józefowicz	(1958-1960)
Prof. Stanisław Chrzczonowicz	(1960-1967)
Prof. Henryk Błasiński	(1967-1968 p.o.)
Prof. Jan Michalski	(1968-1970)
Doc. Jerzy Ruciński	(1970-1972)
Doc. Kazimierz Studniarski	(1972-1975)
Prof. Tadeusz Paryjczak	(1975-1981)
Prof. Włodzimierz Surewicz	(1981-1984)
Prof. Tadeusz Paryjczak	(1984-1990)
Prof. Józef Mayer	(1990-1993)
Prof. Tadeusz Paryjczak	(1993-1999)
Prof. Marian Zaborski	(1999-2005)
Prof. Henryk Bem	(2005-2008)
Prof. Piotr Paneth	(2008-2012)
Prof. Stefan Jankowski	(2012-2015)
Prof. Jerzy L. Gbicki	(2015-2016)
Prof. Małgorzata Iwona Szykowska	(2016-2020)

WYDZIAŁ CHEMICZNY

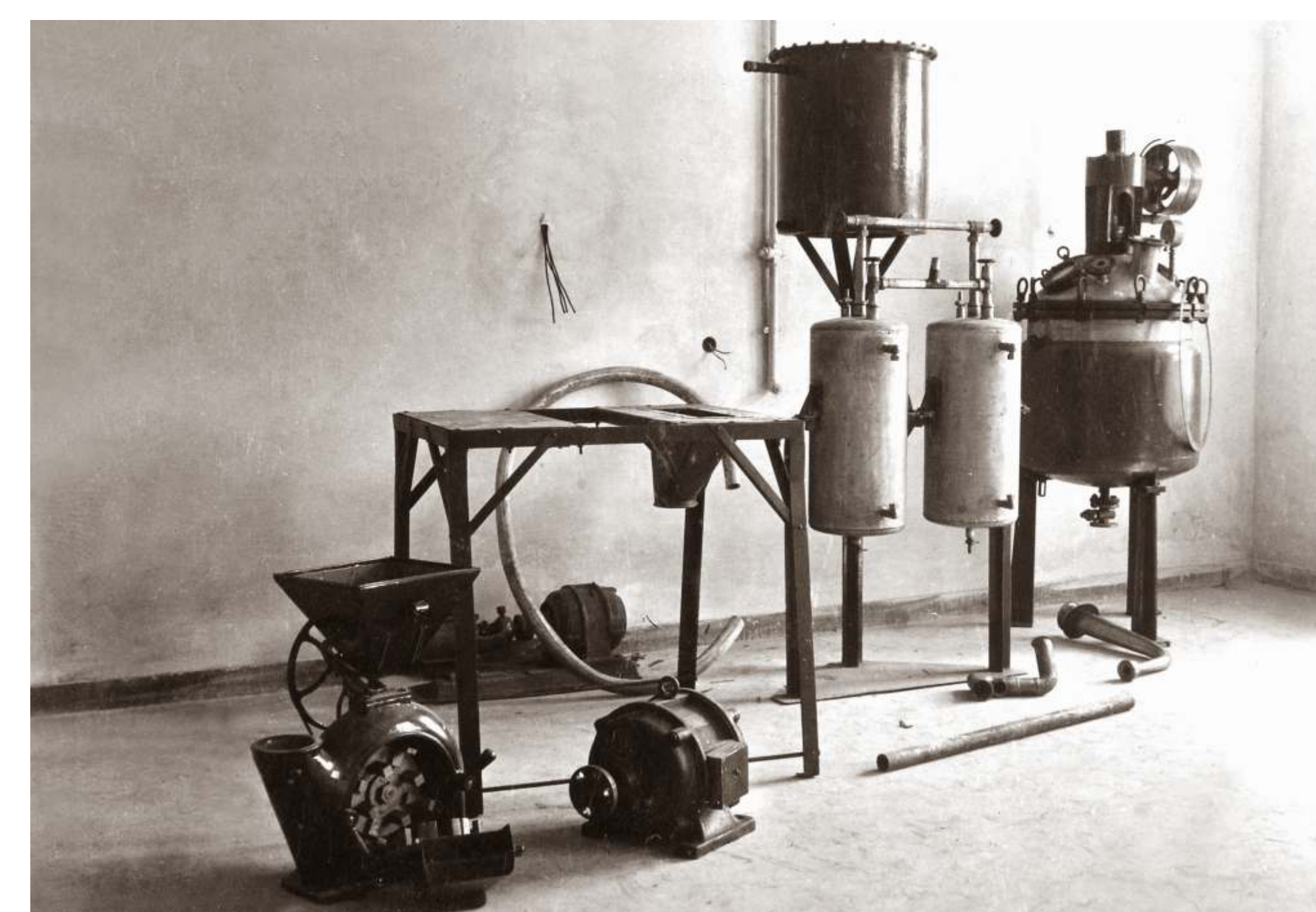
Wydział Chemiczny jest jednym z trzech najstarszych wydziałów Politechniki Łódzkiej. Powstał w 1945 roku jednocześnie z wydziałami: Mechanicznym i Elektrycznym. Konieczność jego utworzenia wynikała z faktu, że Łódź stanowiła ośrodek nie tylko przemysłu włókienniczego ale i chemicznego, który od dziesięcioleci lat sprowadzał do miasta rzesze chemików kształconych w innych ośrodkach kraju lub za granicą.

W posiedzeniu organizacyjnym Wydziału 26 czerwca 1945 roku udział wzięli profesorowie: Osman Achmatowicz, Alicja Dorabalska i Tadeusz Wojno, który został wybrany pierwszym dziekanem Wydziału. Prof. Wojno, który przed wojną był ostatnim dziekanem Wydziału Chemicznego Politechniki Warszawskiej, po kilku tygodniach pracy w Łodzi, jeszcze w 1945 roku, powrócił do swojej macierzystej uczelni. W tej sytuacji dziekanem została wybrana prof. Dorabalska, a przedziekanem prof. Edward Józefowicz.

25 października 1945 roku, w dniu inauguracji pierwszego roku akademickiego, nauki rozpoczęło 240 słuchaczy na różnych latach studiów. W pierwszym roku akademickim 1945/46 na Wydziale Chemicznym utworzono dziewięć katedr. W następujących latach powołano siedem kolejnych katedr i jeden instytut. W wyniku zmiany struktury wewnętrznej Uczelni w 1970 roku na Wydziale, po reorganizacji działających katedr, utworzonych zostało jedynie pięć instytutów.

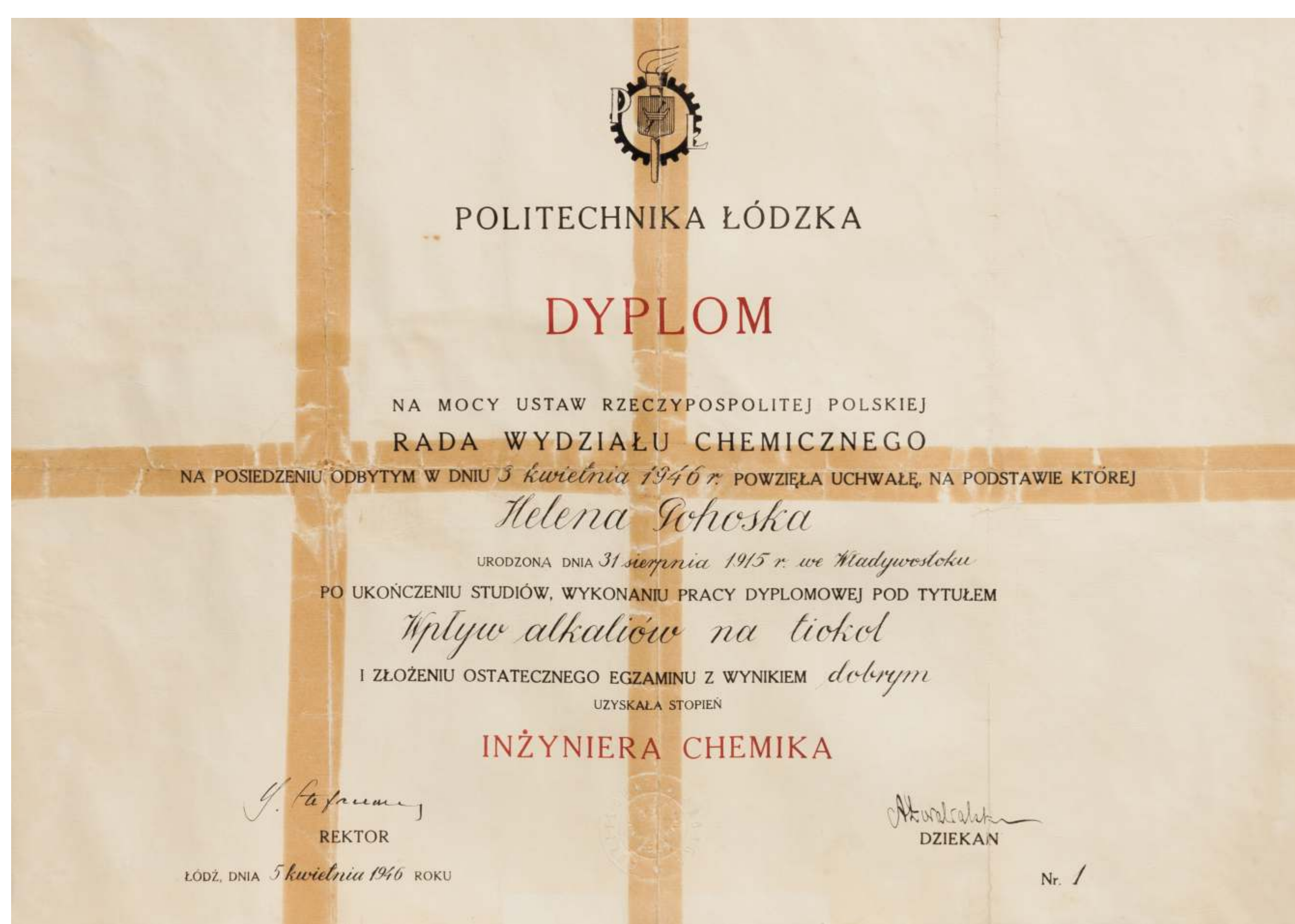
Laboratorium Wydziału Chemicznego. 1948 rok

Pierwsze instalacje i zestawy ćwiczeniowe w laboratorium analizy chemicznej Wydziału Chemicznego. 1948 rok

Czytelnia Chemiczna Biblioteki Głównej Politechniki Łódzkiej. 1952 rok

Dyplom nr 1 inżyniera chemika Wydziału Chemicznego Politechniki Łódzkiej wydany 5 kwietnia 1946 roku.

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Obecnie w skład Wydziału Chemicznego wchodzi cztery instytuty i jedna katedra: Instytut Chemii Ogólnej i Ekologicznej, Instytut Chemii Organicznej, Instytut Technologii Polimerów i Barwników, Międzyresortowy Instytut Techniki Radiacyjnej, Katedra Fizyki Molekularnej.

W chwili powstania Wydział Chemiczny nie posiadał żadnych własnych

Instytut Technologii Polimerów i Barwników Wydziału Chemicznego,
ul. Stefanowskiego 12/16. 2018 rok

warunkach stopniowo ulegała intensyfikacji w miarę uzyskiwania przez katedry własnych pomieszczeń i wzbogacania ich wyposażenia. Na uwagę zasługuje fakt powstania na Wydziale szeregu szkół naukowych, których osiągnięcia mają duże znaczenie i stanowi istotny wkład do nauki światowej. Fundamentalne znaczenie dla rozwoju Wydziału, jego osiągnięć dydaktycznych i naukowych, oprócz odpowiedniej bazy lokalowej i aparaturowej, miało zawsze kształcenie własnej kadry naukowej. Obecnie kadra naukowo-dydaktyczna liczy około 130 nauczycieli akademickich, w tym 44 profesorów (profesorów tytularnych i doktorów habilitowanych).

WYDZIAŁ CHEMICZNY

pomieszczeń ani wyposażenia. Począwszy od 1948 roku katedry Wydziału otrzymywały kolejno pomieszczenia w obecnym Gmachu Chemii, przebudowywanym budynku pofabrycznym przeznaczonym na potrzeby Wydziału Chemicznego. Rozwój Wydziału, powstanie nowych katedr, wzrost liczby studentów, specjalizacji i podejmowanych badań spowodował, że budynek nie mógł już zaspokoić wszystkich potrzeb Wydziału. W tej sytuacji w miarę możliwości władze Uczelni szukały lokalizacji dla jednostek Wydziału Chemicznego w innych budynkach. W 1966 roku nowy gmach wybudowany został dla Katedry Technologii Garbarstwa. Własny nowy pawilon, odpowiednio dostosowany do specyficznych potrzeb, wybudowany został dla Instytutu Techniki Radiacyjnej. Obecnie trwa rozpoczęta w styczniu 2019 roku budowa nowoczesnego gmachu konferencyjno – dydaktyczno – laboratoryjnego *Alchemium – magia chemii jutra* dla Wydziału Chemicznego.

Wydział Chemiczny Politechniki Łódzkiej znany jest w Polsce i na świecie jako silny ośrodek badawczy o poważnych osiągnięciach naukowo-dydaktycznych. Prowadzi studia pierwszego stopnia na kierunkach: chemia, technologia chemiczna, nanotechnologia, chemia budowlana, biomateriały inspirowane naturą i analityka chemiczna, studia drugiego stopnia na kierunkach: chemia, technologia chemiczna, nanotechnologia, chemia budowlana i chemia w kryminalistyce oraz studia doktoranckie obejmujące tematykę badań naukowych z zakresu chemii i technologii chemicznej.

Praca naukowa i badawcza prowadzona w pierwszym, powojennym okresie w bardzo trudnych

Gmach Wydziału Chemicznego Politechniki Łódzkiej,
ul. Berdowska 116. 2019 rok

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

WYDZIAŁ TECHNOLOGII MATERIAŁOWYCH I WZORNICTWA TEKSTYLIÓW

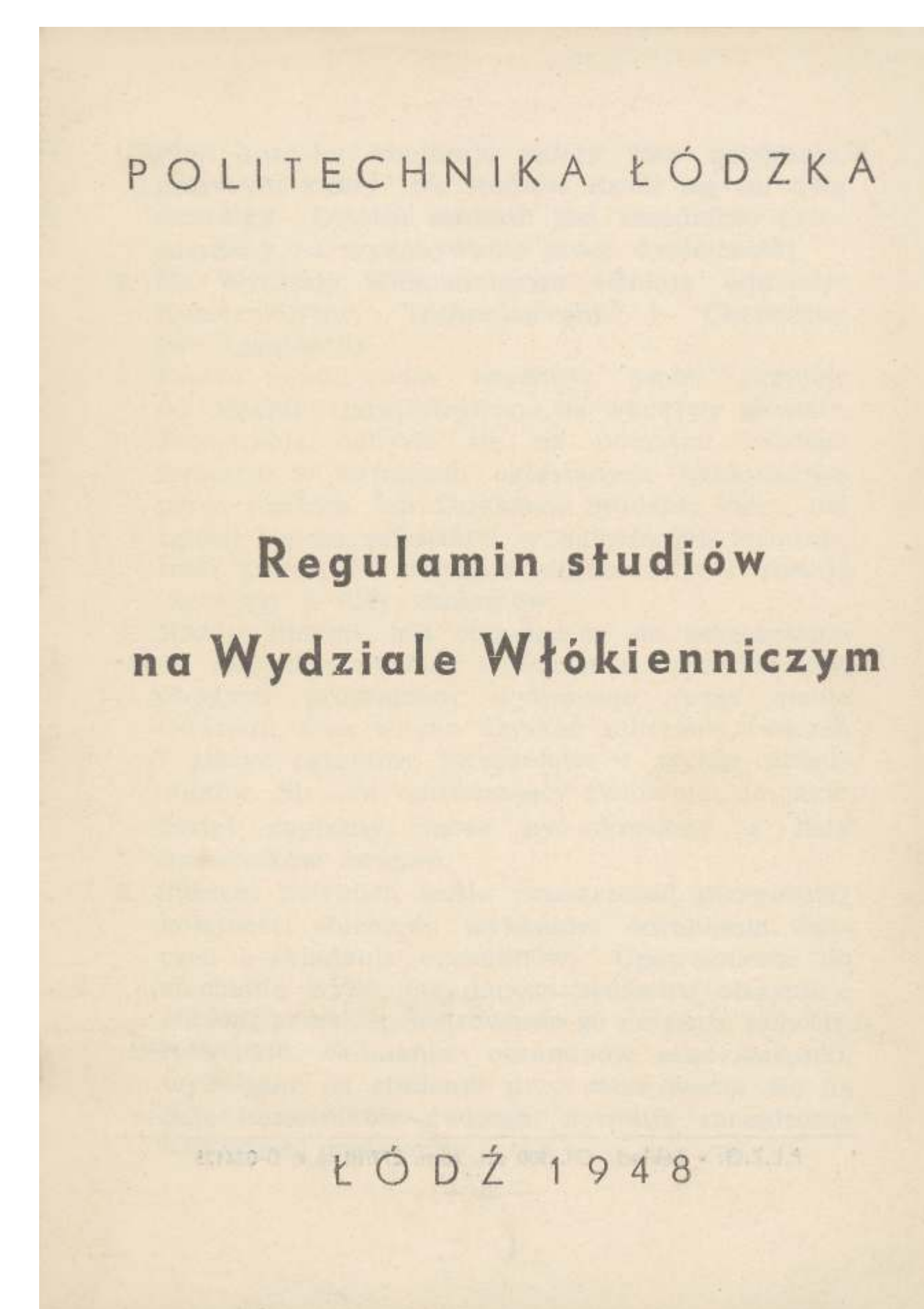
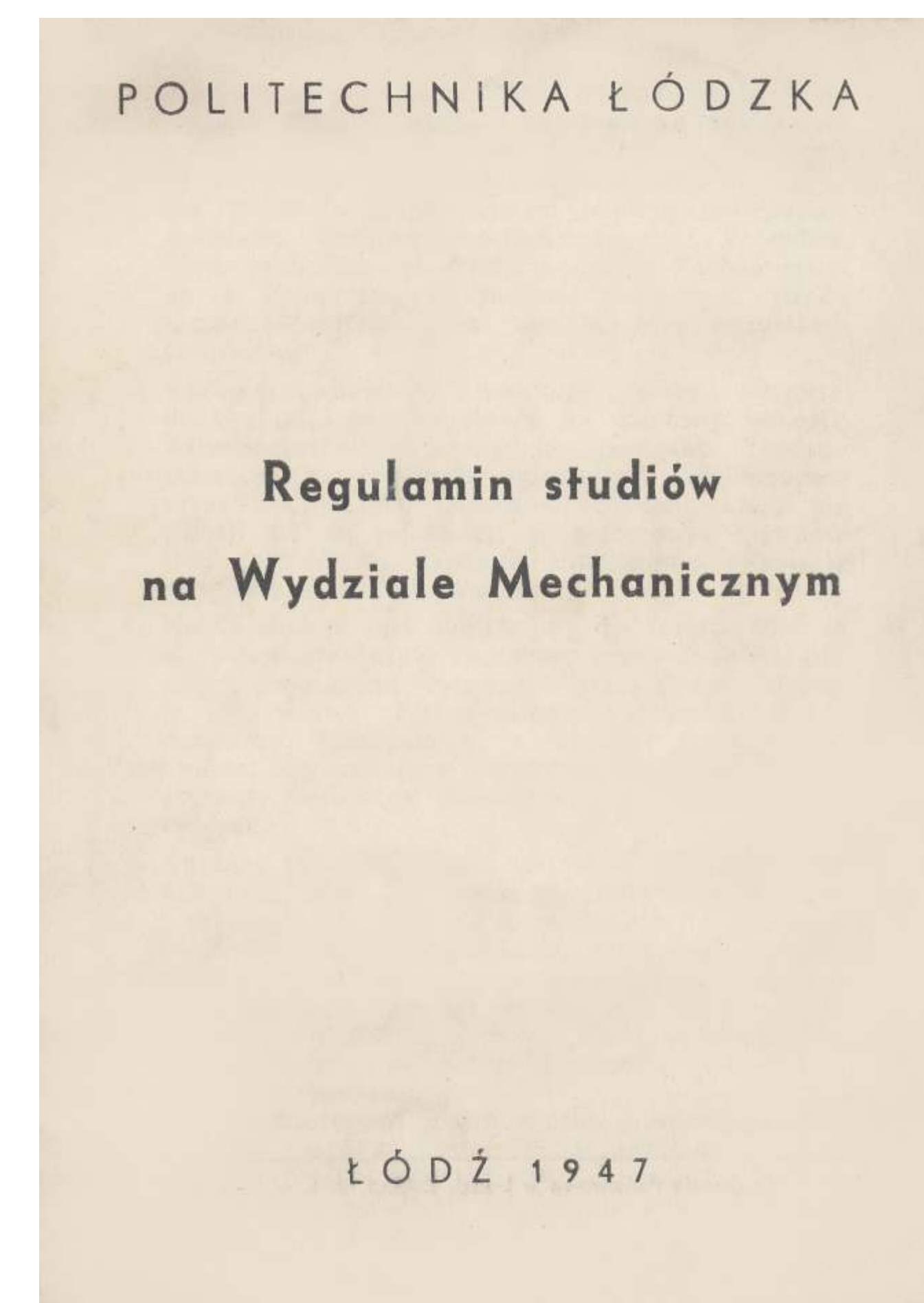
DZIEKANI WYDZIAŁU:

Prof. Tadeusz Yliński	(1948-1953)
Prof. Jan Szmelter	(1953-1954)
Prof. Atanazy Boryniec	(1954-1962)
Prof. Jan Szmelter	(1962-1964)
Doc. Marian Malinowski	(1964-1966)
Doc. Juliusz Zakrzewski	(1966-1969)
Prof. Janusz Szosland	(1969-1975)
Prof. Grzegorz Urbaczyk	(1975-1979)
Prof. Włodzimierz Wiślak	(1979-1981)
Doc. Tadeusz Kołaciński	(1981-1983)
Doc. Janusz Lipski	(1983-1990)
Prof. Kazimierz Kopias	(1990-1996)
Prof. Waldemar Kobza	(1996-2001)
Prof. Izabella Krucińska	(2001-2008)
Dr hab. inż. Ryszard Korycki	(2008-2012)
Prof. Józef Masajtis	(2012-2016)
Dr hab. inż. Katarzyna Grabowska, prof. uczelni	(2016-2020)

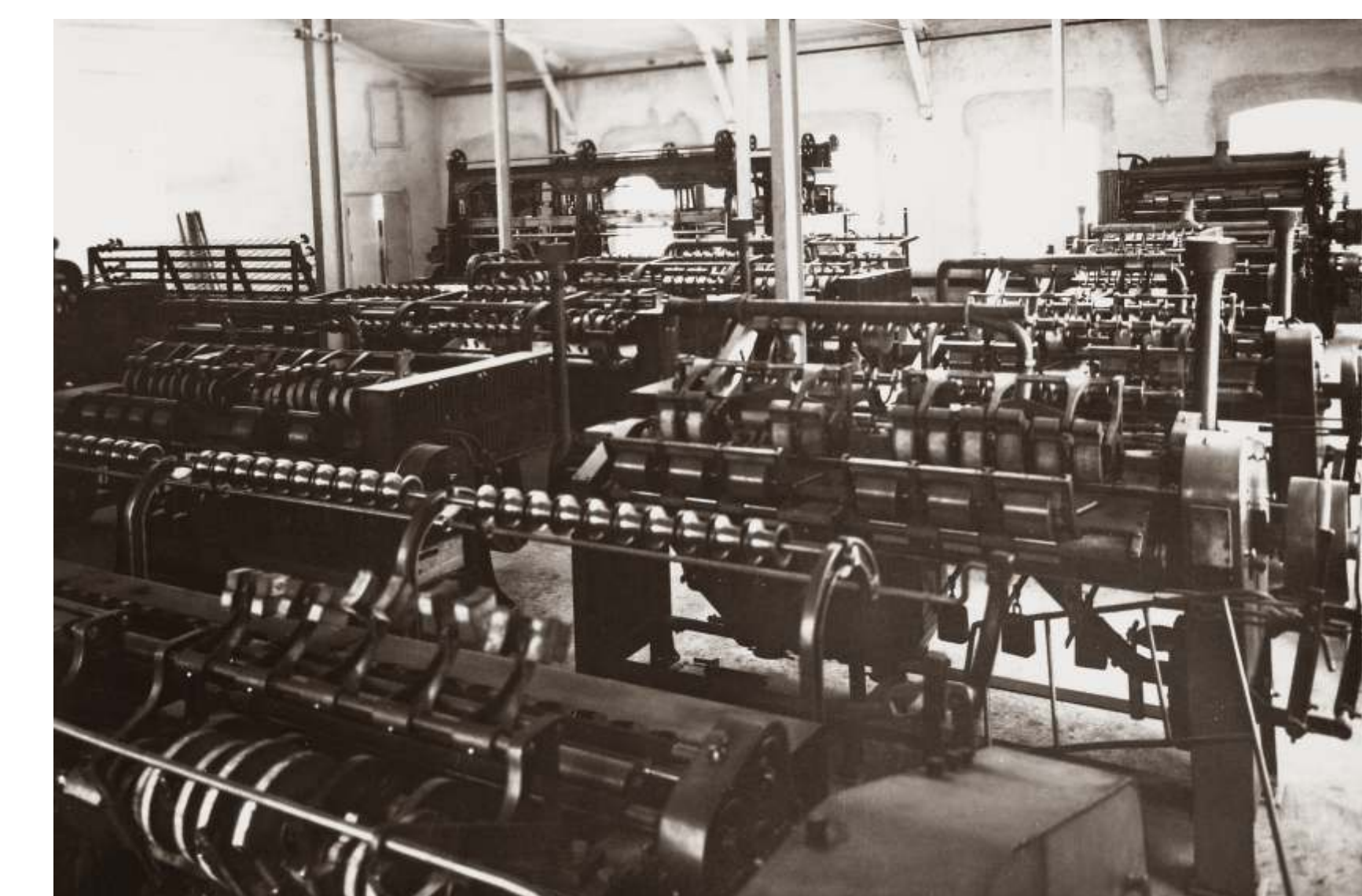
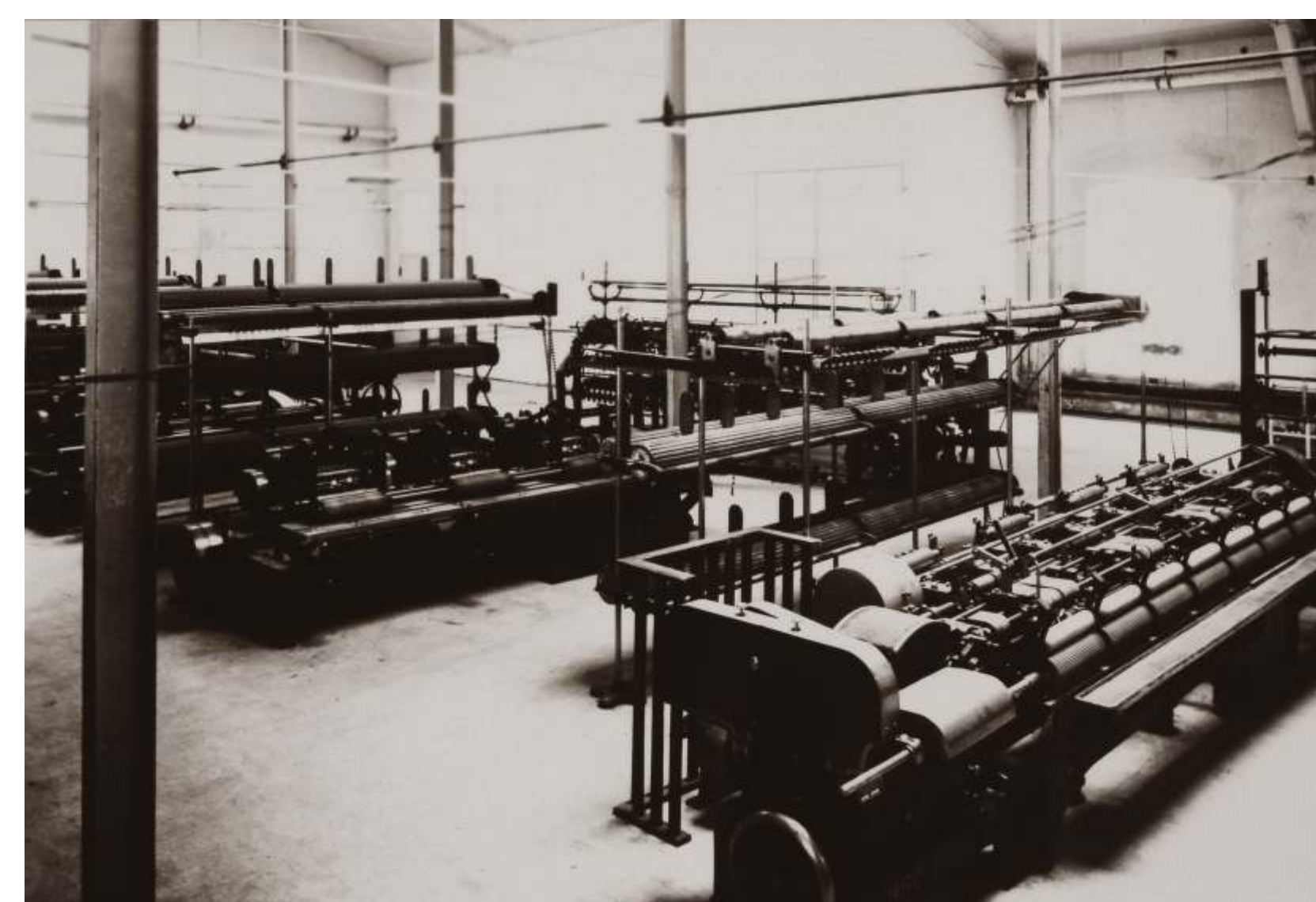
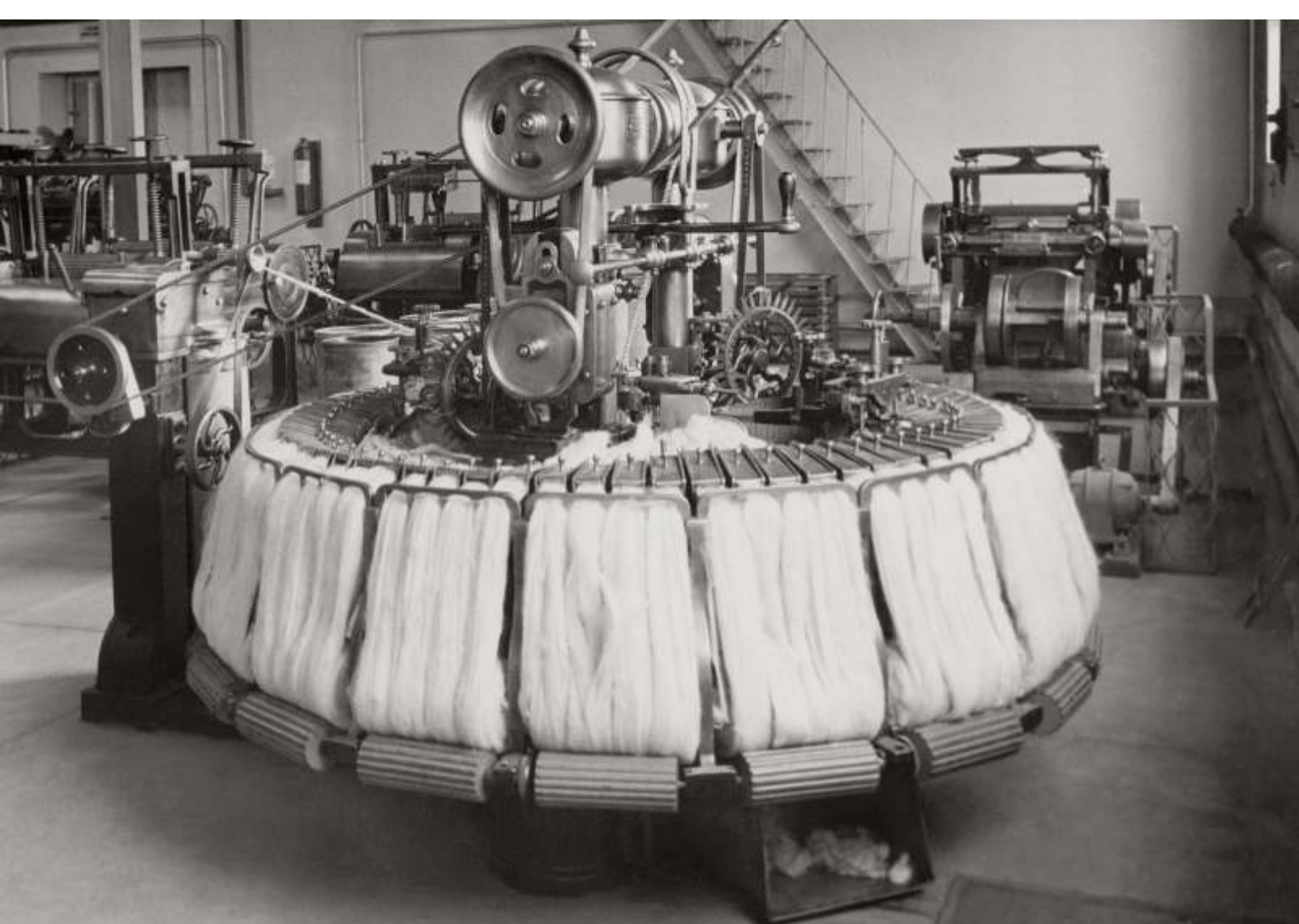
W okresie tworzenia Politechniki Łódzkiej nie od razu został powołany do życia odrębny Wydział Włókienniczy. 22 sierpnia 1945 roku na podstawie Uchwały Rady Wydziału Mechanicznego utworzono początkowo Oddział Włókienniczy przy Wydziale Mechanicznym. Stworzenie Oddziału nie zadowoliło jednak przedstawicieli przemysłu włókienniczego, którzy rozpoczęli starania o utworzenie oddzielnego wydziału. Zabiegi te poparł ówczesny rektor Politechniki Łódzkiej prof. Bohdan Stefanowski. Z Jego inicjatywy Rada Wydziału Mechanicznego powziła na posiedzeniu w dniu 14 stycznia 1947 roku uchwałę uznając za celowe wyodrębnienie dotychczasowego Oddziału Włókienniczego Wydziału Mechanicznego w osobny wydział. Wydział Włókienniczy Politechniki Łódzkiej rozpoczął swą działalność w roku akademickim 1947/48, będąc przez pierwszy rok istnienia pod opieką Wydziału Mechanicznego. W pierwszej

połowie 1947 roku w ramach nowo powstałego Wydziału zostały utworzone 4 katedry: Katedra Włókiennictwa I, przeniesiona z Wydziału Mechanicznego wraz z jej kierownikiem prof. Władysławem Bratkowskim, Katedra Włókiennictwa II, której kierownictwo objął inż. Paweł Prindisz, Katedra Urządzeń Przemysłowych Zakładów Włókienniczych, której kierownictwo objął inż. Mieczysław Klimek oraz Katedra Surowców Włókienniczych Naturalnych, której kierownikiem został inż. Tadeusz Yliński. Pierwsze posiedzenie Rady Wydziału Włókienniczego odbyło się 7 września 1948 roku. Na stanowisko pierwszego dziekana powołany został inż. Tadeusz Yliński.

Do rozwoju Wydziału przyczynili się wspaniali profesorowie Wydziałów Mechanicznego i Chemicznego: Bohdan Stefanowski - ówczesny rektor Politechniki Łódzkiej, Władysław Bratkowski, Tadeusz Yliński oraz Mieczysław Klimek. Pomimo licznych trudności i braku tradycji akademickich tworzonej dyscypliny potrafili oni w krótkim czasie uruchomić studia, doprowadzić do promowania inżynierów, magistrów, doktorów, doktorów habilitowanych oraz profesorów.

Pierwsze regulaminy studiów na Politechnice Łódzkiej z lat 40. ubiegłego wieku.

1 9 4 5 - 2 0 2 0 * 1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

WYDZIAŁ TECHNOLOGII MATERIAŁOWYCH I WZORNICTWA TEKSTYLIÓW

W roku akademickim 1949/50 zostały powołane do życia kolejne katedry: Katedra Technologii Włókien Sztucznych i Syntetycznych pod kierownictwem dra Atanazego Boryca, Katedra Wykończalnictwa Przędzi i Tkanin, której kierownikiem został inż. Józef Majzner (Meissner), Katedra Człci Maszyn i Konstrukcji Maszyn Włókienniczych pod kierownictwem inż. Juliana Hunki, Katedra Tkactwa kierowana przez inż. Józefa Grosmana

oraz Zakład Dziewiarstwa kierowany przez inż. Leona Pfeifera. W 1970 roku miała miejsce zmiana struktury organizacyjnej na Wydziale, w wyniku której zamiast istniejących do tej pory katedr i zakładów powstało sześć instytutów. W 1991 roku od Wydziału Włókienniczego oddzielił się Instytut Organizacji i Zarządzania, który następnie przekształcił się w Wydział Organizacji i Zarządzania Politechniki Łódzkiej.

W kolejnych latach struktura Wydziału Włókienniczego ulegała reorganizacji. Obecnie w skład Wydziału wchodzi dwa instytuty oraz dwie katedry. Są to: Instytut Architektury Tekstyliów, Instytut Materiałoznawstwa Tekstyliów i Kompozytów Polimerowych, Katedra Inżynierii Mechanicznej, Informatyki Technicznej i Chemii Materiałów Polimerowych, Katedra Technologii Dziewiarskich i Maszyn Włókienniczych.

W początkowym okresie

istnienia Wydziału bardzo ważnym zagadnieniem było stworzenie odpowiednich laboratoriów technologicznych, które zapewniłyby właściwe prowadzenie prac dydaktycznych i naukowych. Laboratoria te zaczęto organizować już w roku 1947. Utworzenie ich należało przede wszystkim pomocy przemysłu i do pomocy wysiłkowi pracowników Wydziału Włókienniczego. Przemysł włókienniczy dostarczył podstawowe maszyny i urządzenia, wydelegował własnych pracowników do ich montażu i uruchomienia oraz zaopatrzył powstałe pracownie w surowce i materiały pomocnicze. W czerwcu 1953 roku położono kamień w gielny pod budowę Pawilonu Włókiennictwa, którego powstanie gwarantowało dalszy rozwój Wydziału. Znaczący wkład w tym przedsięwzięciu miał ówczesny rektor Politechniki Łódzkiej i współtwórca Wydziału Włókienniczego prof. Mieczysław Klimek.

W 2001 roku Wydział Włókienniczy Politechniki Łódzkiej zmienił nazwę na Wydział Inżynierii i Marketingu Tekstyliów. W 2008 roku wychodząc naprzeciw oczekiwaniom rynkowym Wydział poszerzył swoją ofertę edukacyjną o nowe kierunki kształcenia. Uwzględniając jednocześnie współczesne trendy we wzornictwie przemysłowym, nowoczesne technologie i innowacje materiałowe dokonano zmiany nazwy Wydziału na Wydział Technologii Materiałowych i Wzornictwa Tekstyliów.

Widok od strony basenu na gmach Wydziału Włókienniczego Politechniki Łódzkiej. Pi-cio kondygnacyjny budynek, założony na planie litery „U” oddany został w całości do użytku w 1960 roku.

Uroczystość wmurowania kamienia w gielny pod budowę Pawilonu Włókienniczego. Odczytanie aktu erekcyjnego przez rektora prof. Bolesława Konorskiego. 1953 rok

Wpisy do Księgi Pamiątkowej podczas uroczystości położenia kamienia w gielny pod budowę Pawilonu Włókienniczego. Pierwszy od lewej stoi profesor Jan Werner. 1953 rok

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

WYDZIAŁ BIOTECHNOLOGII I NAUK O ŻYWNOCI

DZIEKANI WYDZIAŁU:

Prof. Stanisław Zagrodzki	(1950-1952)
Prof. Mieczysław Serwiński	(1952-1956)
Prof. Bolesław Bachman	(1956-1958)
Prof. Stanisław Zagrodzki	(1958-1960)
Prof. Mieczysław Serwiński	(1960-1962)
Prof. Jerzy Kroh	(1962-1966)
Prof. Stanisław Masior	(1966-1968)
Prof. Bolesław Bachman	(1968-1970)
Prof. Edward Galas	(1970-1972)
Prof. Józef Góra	(1972-1975)
Doc. Piotr Moszczyński	(1975-1981)
Prof. Zdzisław Włodarczyk	(1981-1984)
Doc. Piotr Moszczyński	(1984-1987)
Prof. Józef Góra	(1987-1993)
Prof. PŁ Stanisław Wysocki	(1993-1996)
Prof. Stanisław Bielecki	(1996-2002)
Prof. Jan Iciek	(2002-2008)
Prof. Stanisław Wysocki	(2008-2009)
Prof. Maria Koziolkiewicz	(2009-2019)
Dr hab. inż. Anna Diowksz, prof. uczelni	(2019-2020)

Wydział Chemii Społecznej Politechniki Łódzkiej został powołany Rozporządzeniem Ministra Oświaty z dnia 1 września 1950 roku. Decyzja o utworzeniu Wydziału wynikała z potrzeb rozwijającego się przemysłu spożywczego oraz konieczności kształcenia kadry specjalistów, którzy mogliby nie tylko kierować poszczególnymi działami produkcji spożywczej, lecz mieć także wpływ na ich stałą modernizację.

Powstanie Wydziału Chemii Społecznej związane jest ściśle z osobą ówczesnego rektora Politechniki Łódzkiej prof. Osmana Achmatowicza, który wniósł ogromny wkład w proces tworzenia nowego, unikalnego w skali kraju Wydziału, podejmując odpowiedzialne decyzje i pokonując wiele trudności. Bardzo ważnym zadaniem był dobór kadry dydaktycznej o najwyższych kwalifikacjach. Pierwszym dziekanem Wydziału został prof. Stanisław Zagrodzki, który z zaangażowaniem i niezmierną energią pełnił tę funkcję, rozwijając wiele trudnych problemów organizacyjnych. W pierwszym okresie organizacji w skład Wydziału wchodziło sześć katedr. Wydarzeniem o dużym znaczeniu dla Wydziału było utworzenie w 1966 roku Katedry Biochemii Technicznej, zorganizowanej przez prof. Edwarda Galasa, twórcy szkoły naukowej w zakresie biotechnologii enzymów. Obecnie w skład Wydziału Biotechnologii i Nauk o Żywności wchodzi cztery instytuty i jedna katedra: Instytut Biotechnologii Molekularnej i Przemysłowej, Instytut Technologii i Analizy Żywności, Instytut Surowców Naturalnych i Kosmetyków, Instytut Technologii Fermentacji i Mikrobiologii, Katedra Biotechnologii Rodowiskowej.

W początkowym okresie Wydział nie posiadał własnego budynku. Sytuacja lokalowa poprawiała się dopiero z chwilą otrzymania budynku, pierwotnie przeznaczonego dla liceum ogólnokształcącego, przy ulicy Wólczańskiej 171/173. Po jego adaptacji w 1954 roku znalazły w nim swoje miejsce prawie wszystkie katedry i zakłady Wydziału. W 1962 roku z inicjatywy prof. Zagrodzkiego została wybudowana przy Katedrze Cukrownictwa i Technologii Ogólnej Rodków Społecznych nowa hala technologiczna wraz z warsztatem mechanicznym. W 1976 roku Wydział otrzymał nowy, pięciokondygnacyjny budynek. Inicjatorem i głównym organizatorem budowy był ówczesny rektor prof. Edward Galas. Dobre warunki lokalowe oraz ciągłe wzbogacanie laboratoriów w nowoczesny aparaturę naukową i dydaktyczną sprawiły, że możliwy był stały rozwój Wydziału zarówno w zakresie poziomem prowadzonych prac badawczych, jak również w doskonaleniu procesu dydaktycznego. Ugruntowana została pozycja Wydziału jako ośrodka kształcenia kadry inżynierskiej dla przemysłu spożywczego oraz jako jednego z ważniejszych w kraju centrów badań naukowych.

Z dniem 1 października 1992 roku nazwa Wydziału Chemii Społecznej została zmieniona na Wydział Chemii Społecznej i Biotechnologii, a następnie w październiku 2002 roku nastąpiła zmiana nazwy na Wydział Biotechnologii i Nauk o Żywności. Potrzeba zmiany nazwy wynikała głównie z rozwijanych na Wydziale kierunków badań i kształcenia związanych z różnymi gałęziami nauki o żywności.

Wydział Biotechnologii i Nauk o Żywności Politechniki Łódzkiej, ul. Wólczańska 171/173

1 9 4 5 - 2 0 2 0 *

1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA, ARCHITEKTURY I INŻYNIERII RODOWISKA

DZIEKANI WYDZIAŁU:

Prof. Władysław Kuczyński	(1956-1959)
Doc. Jan Niewgłowski	(1959-1961)
Prof. Władysław Kuczyński	(1961-1963)
Prof. Bolesław Rossiński	(1963-1965)
Prof. Władysław Kuczyński	(1965-1968)
Prof. Marian Suchar	(1968-1973)
Prof. Tadeusz Godycki-wirko	(1973-1975)
Doc. Tadeusz Przeddecki	(1975-1979)
Prof. Jerzy Sułocki	(1979-1984)
Prof. Piotr Klemm	(1984-1987)
Prof. Marian Suchar	(1987-1993)
Prof. PŁ Sylwester Konieczny	(1993-1999)
Prof. PŁ Wojciech Barański	(1999-2005)
Prof. Maria Kamińska	(2005-2008)
Prof. Dariusz Gawin	(2008-2016)
Prof. Marek Lefik	(2016-2020)

Wydział Budownictwa Łódzkiego powołano w 1956 roku na mocy Uchwały Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 11 maja 1956 roku, lecz kształcenie na kierunku budownictwa na poziomie zawodowym rozpoczęło się już w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej w 1950 roku. Pierwsi absolwenci z dyplomami inżynierskimi opuścili Wydział Budowlany WSI w 1954 roku.

W pierwszym okresie istnienia Wydziału, w 1956 roku, przewodniczącym Rady Wydziału był zaproszony z Politechniki Warszawskiej prof. Wacław Enczykowski, wybitny uczony, który zmarł nagle w 1957 roku. Organizacji Wydziału podjął się doc. Władysław Kuczyński, który w latach 1956-1958 pełnił obowiązki dziekana, a w roku 1958/59 został pierwszym dziekanem wybranym przez Radę Wydziału. Zgodnie z ówczesnymi akademickimi zwyczajami, w początkowych latach powoływano kolejno katedry dla pozyskiwania pracowników naukowych, z reguły wybitnych specjalistów z wieloletniej praktyki. I tak w 1956 roku powołano Katedrę Budownictwa ogólnego pod kierunkiem doc. Władysława Kuczyńskiego, następnie w 1957 roku Katedrę Budownictwa Ogólnego pod kierunkiem doc. Jana Niewgłowskiego i Katedrę Konstrukcji stalowych

pod kierunkiem doc. Jerzego Czechowicza. W roku 1958 została powołana Katedra Mechaniki Gruntów i Fundamentowania pod kierunkiem doc. Bolesława Rossińskiego, a także Katedra Mechaniki Budowli pod kierunkiem doc. Jerzego Mossakowskiego. W 1962 roku stworzono Katedrę Budownictwa Przemysłowego kierowaną przez doc. Romana Dowgirda. W roku 1966 powstała Katedra Geodezji pod kierunkiem doc. Jana Wereszczyńskiego oraz Mechaniki Teoretycznej pod kierownictwem doc. Mariana Suchara. W 1970 roku w wyniku zmiany struktur organizacyjnych w szkolnictwie wyższym Wydział przekształcił swoje katedry w dwa instytuty: Inżynierii Budowlanej i Inżynierii Komunalnej. Rozrost Wydziału w miarę upływu lat pracy polegał na otwieraniu nowych kierunków studiów. W ten sposób w 1976 roku rozpoczęło się kształcenie na kierunku architektury, dzięki pionierskiej inicjatywie doc. Jerzego Samujłło oraz rozszerzono zakres kształcenia dotyczący inżynierii środowiska. Wzrost zadań dydaktycznych i naukowych wywołał konieczność uzupełnienia struktury Wydziału. W 1976 roku Wydział przyjął nazwę Budownictwa i Architektury. Dalsze zmiany struktury organizacyjnej w 1992 roku doprowadziły do kolejnej zmiany nazwy na Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii środowiska. Obecnie w skład Wydziału wchodzi dwa instytuty i pięć katedr.

W chwili powstania Wydziału w 1956 roku powstające katedry lokowały się w zabytkowym pałacyku przy ulicy Skorupki 6/8, natomiast dziekanat został zorganizowany w gmachu chemicznym. Brak było jednak laboratoriów i pracowni naukowych. Warunki działalności naukowo-dydaktycznej Wydziału poprawiły się dopiero w 1970 roku z chwilą ukończenia budowy nowej siedziby przy al. Politechniki 6, fundatorem której było Ministerstwo Budownictwa. Obecnie rozbudowie uległy laboratoria katedralne wyposażone stopniowo w coraz nowocześniejszy sprzęt przede wszystkim komputerowy i audiowizualny. Zaowocowało to wzrostem zainteresowania metodami numerycznego modelowania zagadnień inżynierskich. Wydział prowadzi aktualnie kształcenie na następujących kierunkach: budownictwo, architektura, inżynieria środowiska, gospodarka przestrzenna i rewitalizacja miast.

Pierwsza siedziba Wydziału Budownictwa Łódzkiego, ul. Ks. J. Skorupki 6/8. Willa Reinholda Richtera - elewacja zachodnia z trójkątnym, ryglowym szczytem.

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

WYDZIAŁ FIZYKI TECHNICZNEJ, INFORMATYKI I MATEMATYKI STOSOWANEJ

Wchodzące obecnie w skład Wydziału Fizyki Technicznej, Informatyki i Matematyki Stosowanej jednostki organizacyjne reprezentujące fizykę i matematykę miały swój początek w chwili powstawania Uczelni w 1945 roku. Zostały one włączone w postaci katedr do tworzących się wówczas trzech pierwszych Wydziałów Politechniki: Mechanicznego, Elektrycznego i Chemicznego. W 1970 roku przekształciły się odpowiednio w Międzywydziałowy Instytut Fizyki kierowany przez prof. Jana Karniewicza i Międzywydziałowy Instytut Matematyki kierowany przez prof. Izydora Dziubińskiego. W 1976 roku Instytuty weszły w skład nowo powstałego Wydziału Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej w postaci instytutów wydziałowych. Wcześniej jednak, w styczniu 1973 roku, prof. Władysław Pełczewski wystąpił z inicjatywą istotnego rozszerzenia oferty edukacyjnej Politechniki Łódzkiej. W efekcie w ramach kierunku podstawowe problemy techniki powołane zostały dwie specjalizacje: w 1974

roku fizyka techniczna i matematyka stosowana w 1975 roku. Pierwszym

dziekanem Wydziału Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej został prof. Jan Karniewicz.

W 1966 roku powstał w Politechnice Łódzkiej Zakład Maszyn Matematycznych. W 1972 roku Zakład przekształcono w międzywydziałowy Ośrodek Elektronicznej Techniki Obliczeniowej, a w 1980 roku w jego miejsce został utworzony i włączony do Wydziału Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej Instytut Informatyki. Organizatorem i pierwszym dyrektorem Instytutu Informatyki był prof. Edward Kęcki. W 1983 roku zakres specjalności prowadzonych przez Wydział został wzbogacony o informatykę, która stała się samodzielnym kierunkiem studiów w 1994 roku. Jednocześnie nazwa Wydziału została zmieniona na Wydział Fizyki Technicznej, Informatyki i Matematyki Stosowanej.

W 1988 roku z Instytutu Informatyki został wydzielony Samodzielny Zakład Sieci Komputerowych, który stał się nową jednostką Wydziału. Na organizatora i kierownika zakładu został powołany doc. Roman Małecki. Oprócz zadań naukowo-dydaktycznych Zakład Sieci kierował komputeryzacją Uczelni oraz zorganizował w 1992 roku Centrum Komputerowe Politechniki Łódzkiej. Twórcą i wieloletnim dyrektorem Centrum był dr inż. Stanisław Starzak. W 2009 roku Samodzielny Zakład Sieci Komputerowych został włączony do Instytutu Informatyki. Obecnie w skład Wydziału Fizyki Technicznej, Informatyki i Matematyki Stosowanej wchodzi następujące jednostki organizacyjne: Instytut Fizyki, Instytut Informatyki, Instytut Matematyki.

Baza lokalowa Wydziału do 2003 roku była bardzo skromna. Pewnej poprawie uległa w 1996 roku po przeniesieniu dziekanatu Wydziału i Zespołu Fizyki Komputerowej Instytutu Fizyki do odremontowanej willi przy ulicy Wólczańskiej 215. Warunki lokalowe dalszej poprawie uległy z chwilą przekazania Wydziałowi w 2003 roku zachodniej części pofabrycznego budynku zwanego Budynkiem Trzech Wydziałów. W odremontowanym i zrewitalizowanym, zabytkowym budynku znalazły się w całości: Instytut Matematyki i Instytut Informatyki.

W 2000 roku wprowadzono na Wydziale dwustopniowy system kształcenia zgodny z zasadami panującymi w krajach Unii Europejskiej, w oparciu o system punktowy ECTS. Aktualnie Wydział prowadzi trzystopniowe studia stacjonarne na kierunkach: fizyka techniczna, matematyka i informatyka oraz realizuje interdyscyplinarne i innowacyjne badania naukowe. Wszystkie kierunki kształcenia na Wydziale cieszą się dużą popularnością wśród kandydatów na studia. Kadra naukowo-dydaktyczna liczy 123 nauczycieli akademickich, w tym: 42 profesorów (profesorów tytularnych i doktorów habilitowanych).

DZIEKANIE WYDZIAŁU:

Prof. Jan Karniewicz	(1976-1981)
Doc. Andrzej Lipski	(1981-1984)
Prof. Edward Kęcki	(1984-1987)
Doc. Antoni Drobnik	(1987-1990)
Prof. Izydor Dziubiński	(1990-1996)
Prof. Włodzimierz Nakwaski	(1996-2002)
Prof. Lesław Gajek	(2002-2005)
Dr hab. inż. Piotr Szczepaniak	(2005-2008)
Prof. Grzegorz Błak	(2008-2016)
Prof. Piotr Liczberski	(2016-2020)

Instytut Fizyki Wydziału Fizyki Technicznej, Informatyki i Matematyki Stosowanej Politechniki Łódzkiej, ul. Wólczańska 219.

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

WYDZIAŁ ZARZĄDZANIA I INŻYNIERII PRODUKCJI

DZIEKANI WYDZIAŁU:

Prof. PŁ Czesław Szmidt	(1991-1999)
Prof. Krzysztof Baranowski	(1999-2005)
Dr hab. Jacek Otto	(2005-2008)
Prof. Ryszard Grudziński	(2008-2016)
Prof. PŁ Zbigniew Wiśniewski	(2016-2019)
Prof. Agnieszka Zakrzewska-Bielawska	(2019-2020)

Wydział Organizacji i Zarządzania Politechniki Łódzkiej został powołany Uchwałą Senatu Politechniki Łódzkiej z dnia 24 kwietnia 1991 roku w oparciu o pracowników i wyposażenie Instytutu Organizacji i Zarządzania funkcjonującego w strukturze Wydziału Włókienniczego w różnych formach organizacyjnych (katedra i instytut) od 1954 roku. Instytut Organizacji i Zarządzania został powołany w 1976 roku, a w jego skład weszły: Instytut Ekonomiki i Organizacji Produkcji działający na Wydziale Włókienniczym, Zespół Organizacji Produkcji działający w ramach Instytutu Materiałoznawstwa

i Technologii Metali Wydziału Mechanicznego oraz Zespół Ekonomii Politycznej działający w ramach uczelnianego Instytutu Nauk Politycznych i Społecznych. Dyrektorem Instytutu został doc. Jerzy Nowakowski.

Powołany w 1991 roku Wydział Organizacji i Zarządzania zlokalizowany został w trzech miejscach:

w budynku przy ulicy Piotrkowskiej 266 - pałacu rodziny Scheiblerów, w gmachu elektrotechniki przy al. Politechniki 11 i w budynku przy ulicy Sterlinga 16/18. Pierwszym dziekanem Wydziału został prof. PŁ Czesław Szmidt. W 2003 roku Wydział otrzymał pomieszczenia w oddanym, po rewitalizacji tzw. Budyńku Trzech Wydziałów mieszczącym się przy ulicy Wólczyskiej 215.

Zarządzeniem Rektora z dnia 29 września 2017 roku Wydział Organizacji i Zarządzania oraz Instytut Papiernictwa i Poligrafii przekształcono w Wydział Zarządzania i Inżynierii Produkcji.

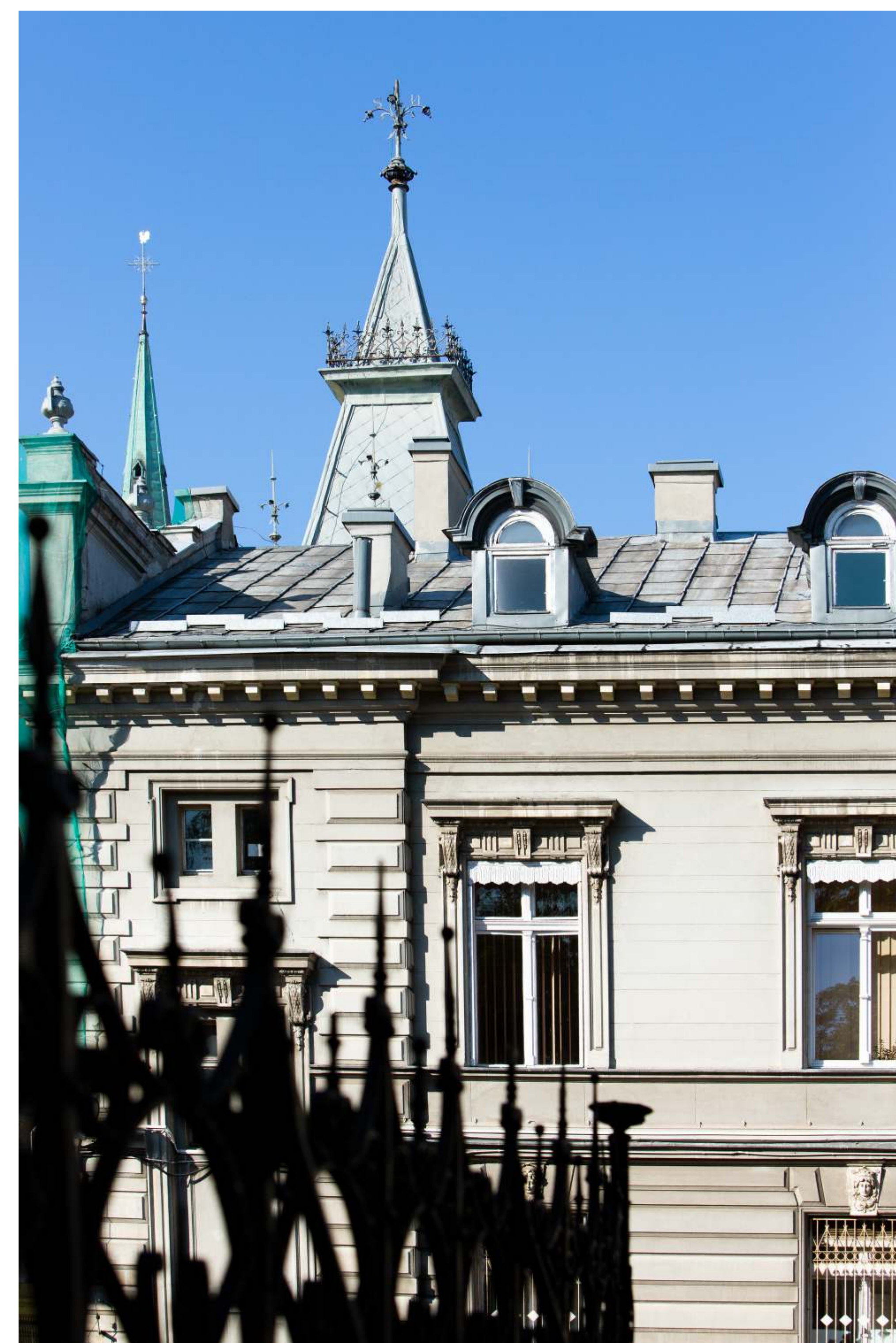
W skład Wydziału wchodzi obecnie cztery katedry i jeden instytut: Instytut Nauk Społecznych i Zarządzania Technologiami, Katedra Zarządzania, Katedra Zarządzania Produkcji i Logistyki, Katedra Integracji Europejskiej i Marketingu Międzynarodowego, Katedra Systemów Zarządzania i Innowacji.

Działalność naukowa i badawcza Wydziału koncentruje się wokół zagadnień zarządzania przedsiębiorstwem, makroekonomii i mikroekonomii, innowacji i marketingu, rynku pracy, organizacji i zarządzania produkcją, zarządzania finansami, zarządzania bezpieczeństwem pracy, zastosowania informatyki w finansach i rachunkowości, socjologii organizacji, psychologii zarządzania oraz ekologii przemysłowej.

Wydział utrzymuje szerokie kontakty z wieloma ośrodkami naukowymi. Prowadzi wymianę studentów i aktywną współpracę naukową z partnerami zagranicznymi.

Budynek Trzech Wydziałów Politechniki Łódzkiej. Pofabryczny obiekt mieszczący się przy ul. Wólczyskiej 215. Podczas przeprowadzonej przez Politechnikę Łódzką rewitalizacji budynek wzbogacono o takie detale jak nowoczesne, przeszklone wykuszne zwieńczone blaszanymi hełmami.

Siedziba Wydziału Zarządzania i Inżynierii Produkcji Politechniki Łódzkiej przy ul. Piotrkowskiej 266. Dawny pałac rodziny Scheiblerów wybudowany wg projektu Ludwika Bethiera i Stanisława Balińskiego w 1844 roku.

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

WYDZIAŁ INŻYNIERII PROCESOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA

DZIEKANIE WYDZIAŁU:

Prof. Zdzisław Kembłowski	(1992-1993)
Prof. Czesław Strumiłło	(1993-1999)
Prof. Andrzej Heim	(1999-2005)
Prof. Stanisław Ledakowicz	(2005-2012)
Prof. Ireneusz Zbiciński	(2012-2016)
Prof. Piotr Kazimierski	(2016-2019)
Dr hab. inż. Hanna Kierzkowska-Pawlak, prof. uczelni	(2019-2020)

W dniu 1 września 1970 roku po wprowadzeniu nowej struktury organizacyjnej Politechniki Łódzkiej, Katedra Inżynierii Chemicznej Wydziału Chemii Społecznej, kierowana przez prof. Mieczysława Serwińskiego, połączona została z Katedrą Aparatury Przemysłu Chemicznego Wydziału Chemicznego, kierowaną przez prof. Henryka Błasińskiego. W wyniku połączenia powstał Instytut Inżynierii Chemicznej na prawach wydziału. W czerwcu 1988 roku Minister Edukacji Narodowej nadał Instytutowi nazwę: Instytut Inżynierii Chemicznej i Procesowej. Dyrektorem Instytutu na prawach wydziału został prof. Mieczysław Serwiński, zaś prof. Henryk Błasiński przyjął stanowisko wicedyrektora i obowiązków dziekana.

Inżynieria chemiczna ukształtowała się na Zachodzie w latach dwudziestych XX wieku i gwałtownie rozwijała się w wyniku intensywnego rozwoju przemysłu chemicznego. Początki pracy organizacyjnej i naukowej w dziedzinie inżynierii chemicznej na Politechnice Łódzkiej miały miejsce w Katedrze Maszynoznawstwa utworzonej w 1945 roku na Wydziale Chemicznym. Kierownictwo Katedry Maszynoznawstwa objął z-ca prof. Czesław Mikulski, który zmarł w 1947 roku. W latach 1947-1952 kierownikiem tej katedry był z-ca prof. Mieczysław Serwiński, dzięki któremu powstała w Łodzi inżynieria chemiczna i uzyskała szansę rozwoju.

W lutym 1992 roku Instytut został przekształcony w Wydział Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska. W ramach Wydziału powstały 4 katedry: Aparatury Procesowej, Inżynierii Chemicznej, Inżynierii Bioprocessowej oraz Podstaw Ochrony Środowiska. Dziekanem Wydziału został prof. Zdzisław Kembłowski. Instytut Inżynierii Chemicznej na prawach wydziału pierwszy swój budynek w dużej mierze zawdzięczał władzom Wydziału Chemii Społecznej, które w latach 70. XX wieku uzyskały z Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Skupu znaczne fundusze na rozbudowę bazy lokalowej. W projekcie inwestycji przewidziano oddzielny pawilon z halą technologiczną dla potrzeb Katedry Inżynierii Chemicznej, która w ramach tego wydziału funkcjonowała do września 1970 roku tj. do czasu wprowadzenia nowej struktury organizacyjnej Uczelni. Po utworzeniu Instytutu Inżynierii Chemicznej na prawach wydziału przeznaczono mający powstać budynek dla nowego Instytutu. Do chwili obecnej władze Instytutu Inżynierii Chemicznej na prawach wydziału, potem Wydziału, przy poparciu władz Uczelni pozyskiwały kolejne budynki. W 1997 roku po przeprowadzonej konserwacji i adaptacji Wydział otrzymał zabudowę willi Schweikerta przy ulicy Wólczańskiej 213. W tym samym czasie, po rewitalizacji pofabrycznego budynku przy ulicy Wólczańskiej 215, Wydział zyskał 1300 mkw. powierzchni użytkowej. W grudniu 2015 roku oddany został do użytku Wydziału nowy budynek *LabFactor* - jeden z najnowocześniejszych budynków dydaktycznych w Polsce z halą technologiczną, laboratoriami i pokojami pracowniczymi.

Obecnie w skład Wydziału wchodzi następujące jednostki naukowo-dydaktyczne: Katedra Inżynierii Bezpieczeństwa Pracy, Katedra Inżynierii Bioprocessowej, Katedra Inżynierii Chemicznej, Katedra Inżynierii Molekularnej oraz Katedra Inżynierii Środowiska. Wydział Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska znany jest w Polsce i na świecie jako silny ośrodek badawczy i naukowo-dydaktyczny. Prowadzi studia pierwszego stopnia na kierunkach: inżynieria chemiczna i biochemiczna, inżynieria środowiska, inżynieria bezpieczeństwa pracy oraz drugiego stopnia na kierunkach: inżynieria chemiczna i biochemiczna, inżynieria środowiska oraz Energy Systems in the Built Environment - kierunku prowadzonym w języku angielskim.

LabFactor nowy budynek Wydziału Inżynierii Procesowej i Ochrony Środowiska oddany do użytku w 2015 roku.
Jeden z najnowocześniejszych budynków dydaktycznych w Polsce.

1 9 4 5 - 2 0 2 0 * 1 9 4 5 - 2 0 2 0

75 POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

DYREKTORZY BIBLIOTEKI

dr Stanisław Peli ski	(1950-1958)
Irena Augustyniak	(1958-1962 p.o.)
mgr Jan Walewski	(1963-1973)
dr Jadwiga Przygocka	(1974-1986)
mgr Czesława Garnysz	(1988-2003)
mgr in . Bła ej Feret	(2003-2017)
mgr El bieta Skubała	(od 2018 p.o.)

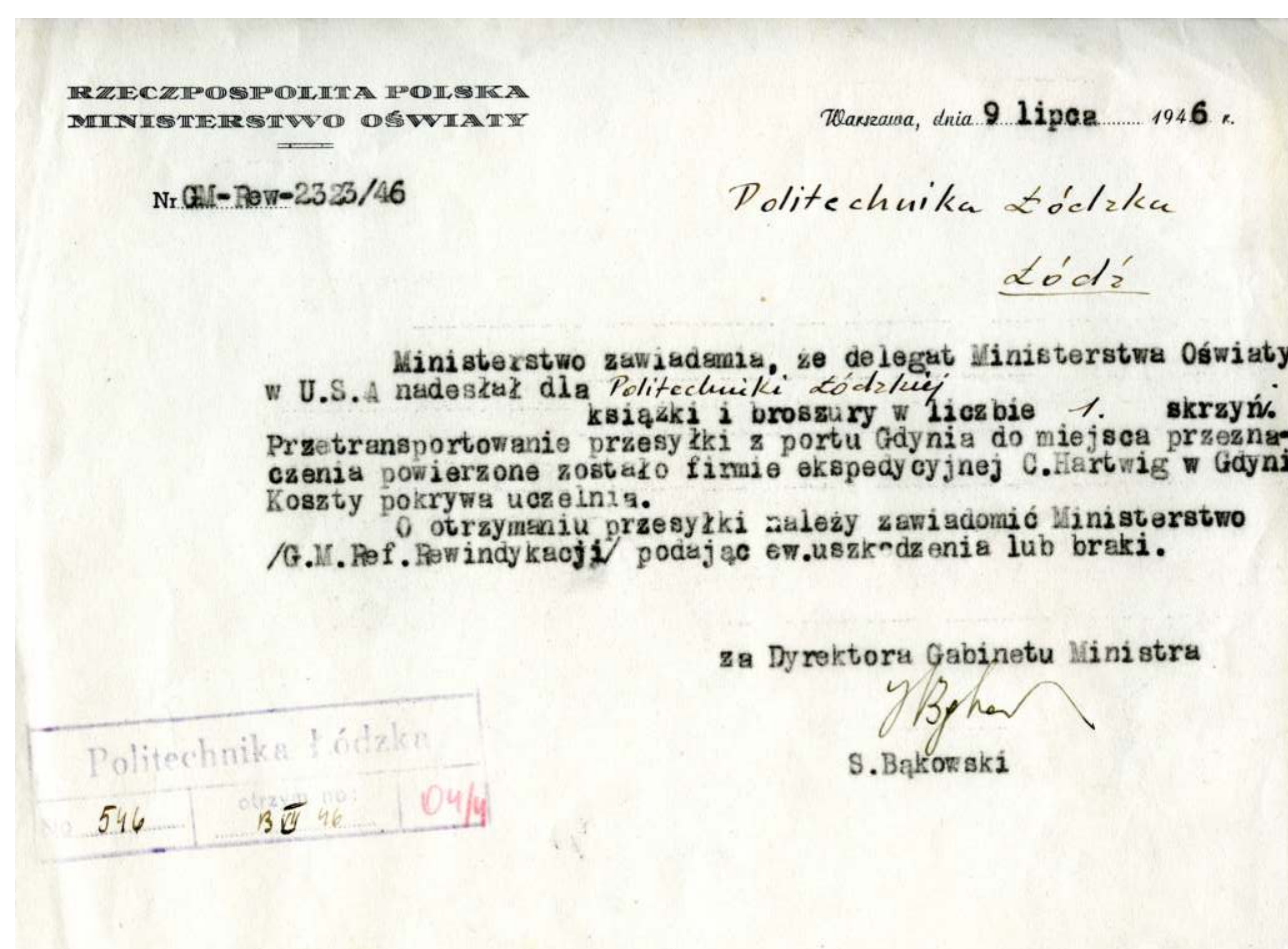
BIBLIOTEKA POLITECHNIKI ŁÓDZKIEJ

Działalno biblioteki szkoły wy szej wi e si ci le z yciem, potrzebami i zadaniami ka dej uczelni. Decyzj w sprawie utworzenie w Politechniki Łódzkiej własnej biblioteki podj to ju we wrze niu 1945 roku, równocze nie niemal z powołaniem Uczelni. W pierwszych latach opiek nad ni i zbiorami bibliotecznymi sprawowała Komisja Biblioteczna. Komisji prze-wodniczył prof. Bolesław Konorski, za członkami jej byli profesorowie: Edward Józefowicz i Jan Werner. Bezpo redni organizacj i kierowaniem bibliotek zajmowała si st. bibliotekarz Stanisława Stollowa. Pierwszy regulamin Biblioteki został zatwierdzony przez Senat Politechniki Łódzkiej w 1948 roku. W 1950 roku na stanowisko pierwszego jej dyrektora został powołany dr Stanisław Peli ski.

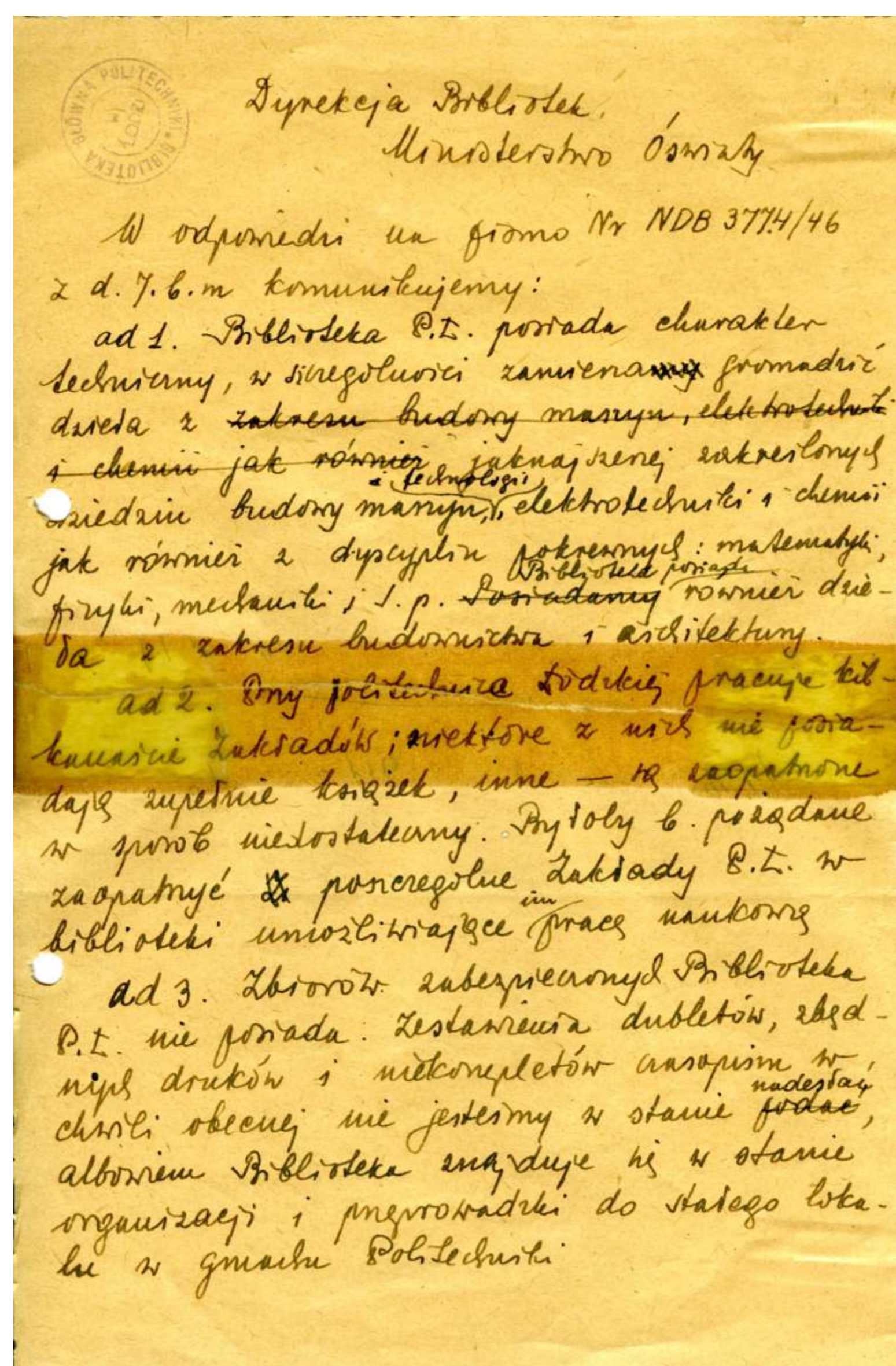
W 1945 roku Biblioteka i jej czteroosobowy zespół ulokowany został w dwóch niewielkich pokojach Rektoratu Politechniki Łódzkiej mieszcz cego si przy Placu Zwyci stwa. Nast pnie zbiory przeniesiono do gmachu Politechniki Łódzkiej przy ulicy Gda skiej 155. W sierpniu 1959 roku Biblioteka otrzymała pomieszczenia w nowo wybudowanym gmachu Wydziału Włókienniczego, gdzie funkcjonowała przez 43 lata. Dzi Biblioteka zajmuje nowocze nie wyposa ony budynek o powierzchni ponad 8 tys. mkw., do którego przeniosła si latem 2002 roku i zatrudnia około 100 osób. Po latach oczekiwania Biblioteka otrzymała wyremontowany, zabytkowy budynek przy ulicy Wólcza ska 223. Droga rozwoju, która doprowadziła Bibliotek do jej obecnego stanu, nie była łatwa. Organizacj Biblioteki rozpoczynano od podstaw, a uzyskane osi gni cia zawdzi cza nale y w ogromnej mierze ofiarnej i wyt onej pracy jej pracowników. Pierwszy Rektor Politechniki Łódzkiej prof. Bohdan Stefanowski, wykorzystuj c swoje szerokie kontakty zabiegał w ró nych instytucjach o przekazywanie Politechnice ksi ek i roczników czasopism naukowych. Wiele woluminów Uczelnia otrzymała przez attaché kulturalnego polskiej ambasady w Moskwie, od Stowarzyszenia In ynierów Polaków w Nowym Jorku oraz osób

prywatnych, a nieco pó niej równie od wydawnictw. Zbiory te stały si zal kiem ksi gozbioru Biblioteki Politechniki Łódzkiej, który obecnie liczy 278 066 woluminów ksi ek, 120 365 woluminów czasopism oraz 203 454 woluminów zbiorów specjalnych. W latach 90. XX w. Biblioteka została skomputeryzowana i obecnie oferuje ponad 100 stanowisk z dost pem do internetu dla u ytkowników.

Biblioteka Politechniki Łódzkiej pozostaj c jednostk uczelnian swoj dzia-łałno ci wykracza poza teren Uczelni. Współpracuje z wieloma bibliotekami naukowymi w kraju i za granic . Bierze aktywny udział w yciu naukowym i dydaktycznym Uczelni.

Korespondencja z 1946 roku
zwi zana z pozyskiwaniem zbiorów bibliotecznych
dla Biblioteki Politechniki Łódzkiej.

Czytelnia. Biblioteka Politechniki Łódzkiej. 1948 rok